

3/2024

PAŘÍŽSKÉ OZVĚNY

Zpravodajství a zajímavosti z XXXIII. olympijských her

DUKLA V PAŘÍŽI

Tři medaile i umístění v TOP 10

Tři medaile – dvě zlaté, jedna bronzová. V celkovém kontextu pak deset umístění v TOP 10. Armádní klub Dukla na XXXIII. olympijských hrách v Paříži reprezentoval Českou republiku více než důstojně.

Ředitel Pavel Benc měl důvod ke spokojenosti. „Byla to pěkná olympiáda. Parádní atmosféra, plná sportoviště. Ke všemu naši sportovci podali hlavně v posledním týdnu skvělé výkony, z čehož jsem měl velikou radost,“ poznamenal při bilancování.

Ve francouzské metropoli pobýval od 6. srpna. Naživo viděl kanoistické triumfy Martina Fuksy a Josefa Dostála. „Přiznám se, že jsem přesně neznal postupové klíče. Martin vítězil v každé jízdě, Pepa malinko taktizoval. Chvilí jsem i trnul, jestli vůbec finále pojede. Ale nervoval jsem se zbytečně. Nakonec bylo vidět, jak skvěle byli oba připraveni,“ poukázal na úžasnou formu zlatého dua.

Překvapivé bronzové vystoupení oštěpařky Nikoly Ogrodníkové sledoval po cestě do Českého domu. „Na atletiku jsme ten den neměli lístky,“ vysvětloval svou absenci přímo na Stade de France. „Už postup do finále byl v jejím případě krásný a velmi povzbudivý. Přál jsem si, aby hlavně hodila hezký výkon. Bronz byl z říše snů.“

Velké věci se očekávaly od oštěpaře Jakuba Vadlejša. Tomu naopak třetí místo uteklo o pouhé čtyři centimetry. „Kuby mi bylo líto. Duklu má v srdíčku. V červnu se stal mistrem Evropy, věřil si i v Paříži. Musí být zklamaný. Ve sportu to ale tak někdy chodí. Já osobně беру i čtvrté místo jako velký úspěch,“ zdůraznil Benc.

Z Dukly se na hrách v Paříži představilo 29 sportovců. Další umístění v TOP 10 přidali veslaři Miroslav Vraštil s Jiřím Šimánkem (6.), posádky rychlostních kanoistů Martin Fuksa, Petr Fuksa (C2 – 7.), Jakub Špicar, Daniel Havel (K2 – 7.), dráhaři Denis Rugovac s Janem Vonešem (7.), sportovní střelec Petr Nymburský (9.) a moderní pětibojařka Lucie Hlaváčková (10.).

„Jsme resortní středisko. Všem našim sportovcům jsme se snažili zajistit co nejlepší podmínky v přípravě na tenhle sportovní svátek konající se jednou za čtyři roky. Nechtěli jsme nic zanedbat. Myslím, že jsme svůj úkol splnili. Někomu se samozřejmě vedlo lépe, někomu hůř. Tak to prostě je,“ řekl Benc.

Dukláci vybojovali v Paříži tři z celkových pěti českých medailí. Všechny byly individuální. „Veřejnost a média vidí zpravidla jenom ta umístění na pódiu. Já počítám i další hodnotné výsledky. Kdo se může například pochlubit, že skončil na olympiádě šestý, sedmý nebo desátý? Kdo je na světě takhle dobrý ve svém oboru? Abyste byli mezi nejlepšími, musíte mezi světovou extratřídou podat nadstandardní výkon. Proto si vážím a vysoko cením i dalších pěkných úspěchů,“ doplnil s hrdostí.

Fuksa, Dostál i Ogrodníková patří ke starší generaci. Všem je přes třicet let. „Jsou výjimeční. Svému cíli podřídili všechno. Až jednou skončí, jen tak je někdo nenahradí. Můžete být nadějní, ale to nestačí. Cesta na vrchol je o dlouhodobé tvrdé práci, tréninku a odříkání. Ne každý vydrží. Pro mladší sportovce jsou každopádně velkými vzory. Měli by se jimi inspirovat,“ je přesvědčen šéf ASC Dukla.

Z obsahu

Netradiční zahájení	4
Úchvatný Fuksův kilometr!	6
Zlatý Dostál	8
Senzační bronz Ogrodníkové!	10
Ministryně obrany přijala zlaté hochy	12
Hejnová v Paříži převzala olympijské stříbro z Londýna	13
Černý Petr pro Vadlejcha	14
Veslaři mezi elitou	18
Povedený madison	20
Sedmá místa pro debly	22
Nymburského zastavily desítky	23
Reprezentovali pod pěti kruhy	26
Nejmladší byla nejlepší	28
Bilance OH	33
Dukláci v olympijských číslech	34
Vlajku na zakončení nesli dukláci	36
Český plášť zaperlil	37
Olympijské střípky z Instagramu	38
Legends v roli expertů	40
Hlášky, které nezapadly i pobavily	41
Jak Paříž žila olympiádou	42
Návrat medailistů	44
Adamczyková otevřela Český dům	46
Olympijský festival u jezera Most bavil	48

A REVIEW 3/2024

Připravil: Pavel Král

Grafická úprava: Andrea Bělohávková

Jazyková korektura: Odbor prezentační a produkční VHÚ Praha

Foto na titulní straně: ASC Dukla

Vydává Ministerstvo obrany České republiky,
Odbor komunikace, Tychonova 1, 160 01, Praha 6
IČO 60162694

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení, tel: 973 215 563

Tisk: TISK CENTRUM, s. r. o.
Číslo indexu: ISSN 1804-9672
Evidenční číslo: MK ČR E 18227

Uzávěrka čísla: 25. 9. 2024

Toto číslo vyšlo dne: 30. 9. 2024
Elektronická podoba je umístěna na www.army.cz

NETRADIČNÍ ZAHÁJENÍ

Oheň zapálen v horkovzdušném balonu!

Olympijský oheň rozsvítil Paříž v pátek 26. července. Zažehli ho bývalá atletka Marie-José Pérecová spolu s judistou Teddym Rinerem. Ne ledajakým způsobem. Pochodně vložili do číše horkovzdušného balonu, který se následně vznesl nad francouzskou metropoli. Úchvatné, nádherné, dojemné, překvapující. XXXIII. olympijské hry po monstrózní show trvající přes čtyři hodiny tím oficiálně začaly.

Zcela netradiční, zcela nové. Tak lze charakterizovat slavnostní ceremoniál. Nikoliv jak bývalo zvykem na stadionu, ale na lodích na řece Seině. Tak si sportovci 204 národních výprav užili zahájení, které bohužel ztížil déšť. Kulturní vložky zase organizátoři situovali na nejznámější historické budovy Paříže.

Česká výprava, jako jedna z mála, měla svou loď pouze pro sebe. V Paříži se nakonec představilo 111 českých sportovců,

z nichž 29 bylo členy armádního centra Dukla. Vlajkonoši byli mistry světa v lukostřelbě Marie Horáčková a dvojnásobný olympijský vítěz v judu Lukáš Krpálek. „Je to splněný sen,“ radovala se Horáčková z výsledku volby sportovců. Krpálek si tuto výsadu užil již při ceremoniálu v Riu 2016, kde pak triumfoval. „Je to pro mě pocta. Nést vlajku na olympiádě, to je to nejvíc,“ říkal před vyplutím na Seině vítěz her z Ria i Tokia 2020.

Sportovní slavnost provázela masivní bezpečnostní opatření. Na grandiózní akci dohlíželo 30 tisíc policistů a četníků, posílených o 15 tisíc vojáků. Zahájení vyvrcholilo na náměstí Trocadéro, kde přišly na řadu oficiality. Vztyčení olympijské vlajky za zvuků olympijské hymny, proslovy předsedy organizačního výboru Tonyho Estangueta a prezidenta MOV Thomase Bacha. Poté francouzský prezident Emmanuel Macron prohlásil hry za zahájené. Olympijský slib sportovců, rozhodčích a trenérů přednesli vlajkonoši francouzské výpravy.

Následně se už pozornost, za velkolepé světelné show ozařující Eiffelovu věž, upínala k zapálení ohně. Zinedine Zidane, fotbalová legenda, převzal pochodeň, jež putovala do Paříže 68 dní a v ruce ji drželo 11 tisíc běžců, právě na náměstí Trocadéro. Následně ji předal Rafaelu Nadalovi, jenž s ní překvapivě vyrazil na Seině. Ve člunu si se čtrnáctinásobným vítězem Roland Garros užívaly olympijský oheň další

sportovní legendy – Serena Williamsová, Nadia Comaneciová či Carl Lewis. Na souši jej přebírala tenistka Amélie Mauresmová. Následovali basketbalista Tony Parker, tři paralympijští sportovci či dráhař Florian Rousseau. V zahradách Tuileries už přišli na řadu hlavní aktéři – Marie-José Pérecová s Teddym Rinerem.

Vše umocnilo vystoupení zpěvačky Céline Dion na ochozu Eiffelovky. Kvůli vážnému onemocnění dva roky nekonce-tovala, ale tuto příležitost si ujít nenechala. Za ohromného nadšení zazpívala píseň od Edith Piaf.

Olympijské hry se v Paříži odehrály potřetí a přesně po sto letech. Trvaly do 11. srpna. Během 16 soutěžních dnů sportovci usilovali o 329 medailových sad.

Organizátoři zapojili známá sportoviš-tě jako tenisové dvorce Rolanda Garrose či Stade de France pro soutěže v ragby a atle-tice. Areály ale umístili i na ikonická místa francouzské metropole. Soutěže v plážo-vém volejbale třeba v těsné blízkosti Eiffe-lovy věže, tzv. městské sporty se divákům ukázaly na náměstí Svornosti, šermíři se tě-šili na Grand Palais, jezdecké soutěže se ko-naly u zámku Versailles, lukostřelci soutěžili u Invalidovny a dálkoví plavci či triatlonisté využili řeku Seinu.

Text: Jaroslav Čícha a Pavel Král,
foto: olympijskytym.cz

ÚCHVATNÝ KILOMETR! Martin Fuksa si splnil sen

Na tuhle chvíli čekal dlouho. Do vitríny plné medailí z mistrovství světa či Evropy si nyní vloží tu nejcennější, olympijskou. A ke všemu zlatou! Po pátých místech v Riu 2016 a Tokiu 2020 kanoista Martin Fuksa konečně dosáhl na vrchol také pod pěti kruhy, když ve vodáckém areálu ve Vaires-sur-Marne triumfoval na kilometrové trati. Druhý byl Brazilec Isaquias Queiroz a třetí Sergej Tarnovskij z Moldavska.

„Nikdo po té medaili netouží tak jako já,“ říká jednatřicetiletý Fuksa už dříve. A na vodě se činil. Ve finále podal stejně jako v dopoledním semifinále naprosto dominantní výkon. S větrem v zádech ujížděl směr cíl, co to šlo. „Napálil jsem to od začátku. Bylo to tisíc metrů strachu, kdy mě někdo dojede. Naštěstí se tak nestalo. Jel jsem si podle svého, dokonce jsem i trochu šetřil síly, protože mě nikdo neohrožoval,“ poznamenal k průběhu finále. „Posledních sto metrů jsem si už užíval. Věděl jsem, že to nepustím a vyhraju.“

Soupeře raketovým startem možná překvapil. „Nejlepší moje úspěchy přišly vždy, když jsem takhle vypálil. Řekl jsem si,

tak to takhle udělej. Bůh ti seslal ty nejlepší podmínky, které sis mohl vysnit, tak mu to splat. Nahulil jsem to, ale byla tam i rezerva. Vždyť na to celý život trénuju. Překvapilo mě, že to bylo docela ‚easy‘. Jel jsem si svůj závod, a když to řeknu blbě, tak jsem se ani moc nezapotil.“

Z tribuny vidělo jeho triumf téměř 24 tisíc diváků. Však si také atmosféru při projetí cílem náramně vychutnával. Na počest svého vítězství zvedl levou ruku, zabušil si do prsou. Splnil svou dlouholetou misi. Konečně je olympijský vítěz.

S českou vlajkou pak hrdě nakráčel ke stupňům vítězů. „Je to skvělý pocit. Klidně bych si to i zopakoval. Tohle člověk zažije

třeba jen jednou za život,“ povídal s úsměvem, už se zlatou odměnou na krku. „Vlastně jsem tím dohrál kanoistiku. Sen se splnil. Je to nejvíc, čeho jsem mohl dosáhnout.“

Při ceremoniálu ukazoval rukou do nebe. „Jsem hrozně pověřivý, tak je nahoře prosím, ať je to při závodě se mnou. A když prosím, tak je slušné poděkovat. Mým velkým vzorem byl Andreas Dittmer. V Aténách 2004 tohle gesto udělal. A mně se to

Radost, slzy i strach

Tak prožíval zlatou jízdu rodinný klan Fuksů

Strachovali se, protože jim o své taktice nic neřekl. Zkrátka se báli, aby kilometrové finále nepřepálili. Řeč je o rodinném klanu Fuksů, přesněji řečeno o otci Petrovi a dědovi Josefovi. Mladší bratr Petr byl naopak při odvážné jízdě Martina za olympijským zlatem naprosto klidný.

Nejemotivněji vše prožíval Josef, ten nejstarší. Přes slzy v očích posledních 200 metrů neviděl. „Věděli jsme, že je připravený dokonale. Ale už dvakrát mu to na

olympiádě nevyšlo. Čekali jsme, jak to dopadne nyní,” vysvětloval své obavy. Báł se i proto, že Martin sebevědomě prohlašoval, že do Paříže jede vyhrát. „Nelíbí se mi, když tohle někdo říká. Ale on se na to asi cítil. A viděli jste, jakým způsobem to zvládl,” zmínil vnukovu kilometrovou krasojízdu.

Nervózní byl i otec (trenér). Martin se mu s taktickým záměrem nesvěřil. „Když dal první pětistovku za 1:48, tak jsme si říkali: Pane bože! Ale nakonec to dopadlo výborně a jsme šťastní.” Aby ne. Dva nezary v Riu 2016 a Tokiu 2020 byly trochu varováním, aby se něco podobného nepřihodilo i v Paříži. Jenže na kanále ve Vaires-sur-Marne byl úřadující světový šampion v naprosto jiném rozpoložení. „Po loňském narození dcery Emily je jako vyměněný. Žije rodinou, zklidnil se,” prozradil na syna.

Petr svému staršímu sourozenci bezmezně věřil. Zná ho jako své boty. „Trénuju s ním celý život, vím, jak jezdit. Už když jsem viděl ten projev na vodě, tak jsem věděl, že to je jeho den. Byl jsem nervózní, ale v duši

Oslava v Českém domě – zleva Petr ml., Petr st. a Josef Fuksovi

jsem věděl, že to dá. Kdy taky jindy,” poznamenal s jistotou Petr Fuksa mladší.

Když Martin projel cílem, tak se rozbrečel. Ke všemu měl ten den (9. srpna) narozeniny. A dostal nejhezčí možný dárek. „Bude to jeden z mých nejšťastnějších dní, kdy brácha konečně vyhrál jedinou medaili, která mu chyběla, tu zlatou olympijskou. Jsem hrozně rád,” vyznal se. Děda Josef si ještě přihodil. „Já mám narozeniny 12. srpna. Tohle je můj nejlepší dárek za celých 78 let! Štěstí jak hrom,” zářil.

Po triumfu se debaty stočily i na možnost většího vytížení na deblkánovi, na niž v Paříži skončili bratři sedmí. „Chtěl bych s ním tuhle radost jednou zažít na deblu. Věřím, že se nám to může povést,” domnívá se Petr. „Pořešíme to v klidu. Máme na to tři roky,” upřesnil Petr Fuksa st. termín konání mistrovství světa, kde se pojedou o olympijské místenky pro Los Angeles 2028.

Brendl tady jel v šestatřiceti. Nevím, kolik mám sportovního času já, ale olympiáda v Los Angeles by ještě měla být v klidu. Brácha je skvělejší, finále bylo z naší strany bombastické. K pódiu scházel kousek.

strašně líbilo. Těšil jsem se, až ten ukazováček směrem nahoru budu moci ukázat i já.”

Fuksa tak po 28 letech navázal na triumf Martina Doktora, současného šéfa české výpravy, v Atlantě 1996. „Je to super chlap. Ví, že mi držel palce. Jsem rád, že po takové době zase vezu do Česka medaili z kategorie C1.”

Úřadující světový šampion zvládl v Paříži velmi náročný program noblesně. Vždyt

včetně deblu s bratrem Petrem absolvoval na kanále během čtyř dní celkem sedm závodních jízd! V hlavě se na singlu musel vypořádat také s nevděčnou rolí favorita. „Už týden před olympiádou jsem cítil, že je něco jinak. Byl jsem klidný. Nebydlel jsem ve vesnici, ale v baráku kousek od kanálu. Cítil jsem se jako doma. Byla mě navštívit rodina. Oprostilo mě to od stresu,” má jasno.

Zlatý závod navíc přišel v den, kdy bratr Petr slaví narozeniny, tedy 9. srpna. „Věděl jsem rok dopředu, kdy se finále pojedou. Nadělil jsem mu pěkný dárek. Doufám, že si jednou pověsíme něco na krk i společně. Třeba se teď na debla zaměříme více, v singlu mám splněno,” poznamenal jednatřicetiletý rodák z Nymburka. „Sebastian

Třeba splníme sen ještě jemu,” přemítal zlehka o budoucnosti v disciplíně C2.

Palce mu v ústraní drželi i děda Josef a táta Petr, kteří jej dlouhodobě v tréninku formují. „Máme velký tým. Pořádně to oslavíme. Vrcholu jsem dosáhl po třicítce, moc se těším, až medaili pověsím na krk i své dceři Emily.”

Pomyslel i na kamarády od vody z Nymburka. „V mém týmu mi úspěch přálo hodně lidí. Doufám, že mladé kluky na té naší nejkrásnější loděnici můj úspěch namotivuje. Budou makat a věřit, že když tomu dají celý život a vlastně všechno, tak mohou dokázat velké věci.”

Text: Pavel Král, foto: olympijskytym.cz

ZLATÝ DOSTÁL

Pomohl i smajlík na špičce lodi

Dočkal se. Ke čtyřem olympijským medailím přidal kajakář Josef Dostál v Paříži tu nejceněnější, zlatou! V areálu Vaires-sur-Marne ovládl po fantastické jízdě kilometrovou trať.

Právě zlato v jeho bohaté sbírce scházelo. Dosud se mohl pyšnit stříbrem a třemi bronzami. To už ale od 10. srpna 2024 neplatí. Josef Dostál se stal v jednatřiceti letech olympijským šampionem. V počtu získaných medailí dokonce dorovnal legendárního atleta Emila Zátopka a gymnastu Ladislava Váchu. Obdivuhodné.

Do závodu odstartoval z druhé dráhy. Hlídat si musel především největší favority, trojnásobného mistra světa Fernanda Pimentu z Portugalska či obhájce olympijského zlata Maďara Bálinta Kopasze. Zpočátku se držel těsně za Pimentou, po pěti stech metrech však obdivuhodně nastoupil a první pozici už před dvojicí dotírajících Maďarů nepustil.

V cíli ani nevěřil, co se mu povedlo. „Bylo mi taky dost zle. Byl jsem vyčerpaný. Když jedete olympijské finále, na které trénujete celý život, a necháte tam úplně všechno, tak to prostě bolí. Ale jde to,“ přiblížil prvotní pocity.

Ač zajel životní závod, působil chvíli udiveným dojmem. V mysli si možná přehrával, co se na trati odehrálo. „Byl jsem na finále hodně koncentrovaný. Věděl jsem, že když předjedu Pimentu, tak to bude na medaili. Když jsem pak zjistil, že jsou za ním

i Maďari, dalo mi to obrovský vítr do plachet a sílu na pádlo. Ale že bych mohl jet na zlato, to jsem opravdu netušil," přiblížil jeden z klíčových momentů.

V těžké šichtě pomohla i zdánlivě nicotná drobnost. „V posledních pár metrech jsem se podíval na špičku lodi, kam jsem si namaloval lihovkou smajlíka. To proto, abych věděl, že nejde o život, ale abych tam nechal všechno. Nepokazil jsem nic," těšilo jej.

Před finále by bral jakýkoliv kov. Piementu, Vargu ani Kopasze delší čas nepozrazil. „Od Tokia jsem si proti nim neškrtnul. Až tady.“

Prospěla změna tréninku i stravování

V přípravě mu prospěla změna tréninku i stravování. Výrazně zhubl. „Cítím se silný a svěží," říkal spokojeně už po jarních kempch v Kalifornii a Španělsku. A vyslal i jasný vzkaz soupeřům. „Tradičně lepší výkony podávám na konci sezony. Olympiáda do toho zapadne. Určitě budu jedním z těch, kterých by se měli bát.“

Jisté prococtví se v Paříži opravdu naplnilo. Už ráno, když vstal, cítil, že to půjde. „Snídaně byla bezvadná jako vždycky. Anežka (přítelkyně) udělala kafíčko, byla pohoda. Nejbližší tým se o mě postaral neuvěřitelně," liboval si.

Dostálovu formu pak odnesli i soupeři na vodě. Už v semifinále předvedl skvěle kontrolovanou jízdu. Chvilí to vypadalo, že ji nechce ani vyhrát. Tak ve finiši zvolnil, aby na sebe zbytečně neupozorňoval. No, a finále bylo z jeho strany ještě fantastičtější.

V cílovém prostoru se nejvíce těšil právě na Anežku, rovněž vynikající kajakářku, s níž je zasnouben. „Chtěl jsem, aby byla první, s kým se uvidím. Že s ní pocity štěstí můžu sdílet právě na olympijských hrách, je

něco naprosto neuvěřitelného. Stejně tak se sestrou i trenérem Pavlem Davidkem.“

Po převzetí medaile zapózoval českým fanouškům před tribunou, jednu osobu si však vyžádal speciálně. Svou mámu, bývalou československou reprezentantku ve volejbalu. „Hrozně dlouho se mnou žila můj sen. Olympiáda v Los Angeles jí utekla, protože ji komunisti bojkotovali. Tak jsem byl rád, že mám to zlato i pro ni," vyznal se novopečený šampion.

Velký díl na jeho úspěchu nese i rodina Fuksových, s níž během přípravy tréninkové metody konzultoval. „Změnil jsem přístup. Víc makat nešlo, ale něco jiného přijít muselo. Ptal jsem se celého jejich klanu, Martina, táty Petra i dědy Josefa. I na základě těchto rad jsem tréninkové

dny zintenzivnil. Na vodě jsem byl od rána a mnohem častěji. Více jsem mezi jednotkami jedl i odpočíval. Byla tam ohromná vidina toho cíle. Vyplatilo se.“

Text: Pavel Král,
foto: olympijskytym.cz

Báječná oslava v Českém domě

Sestry Anna a Magdaléna, maminka Eva Emingerová a snoubenka Anežka Paloudová připravily Josefu Dostálovi v Českém domě na oslavu zlata krásné překvapení v podobě hudebního vystoupení.

Zazpívaly mu Pátou z repertoáru Heleny Vondráčkové jako oslavu jeho páté olympijské medaile. Dočkal se i své nejoblíbenější písně C'est la vie od Karla Gotta.

Dostál postupně svým nejbližším poděkoval za podporu. „Anežka mi je velkou oporou ve chvílích, kdy jsem na dně. Když jsem na vrcholu blaženosti, tak to dokáže se mnou sdílet. Trenér Pavel Daviděk je zase můj sparringpartner číslo jedna.“

Neopomněl ani rodiče. „Tátovi jsem vděčný za to, že mě naučil sedět v kajaku, a ukázal mi, že rychlostní kanoistika je nejenom o dřině, ale i o spojení přírody a jednoty těla. Když jsem nadával jako malý, že musím na kajak, tak mě posílal koukat na rybičky a honit kachny. Vždycky věděl, jak na mě. Mamince za to, že mi vždycky říkala, že jsem výjimečný a ať se nebojím mít velké sny," prozradil Dostál. K ruce mu jsou i sestry Magdaléna coby manažerka a Anna (fyzioterapeutka). „A zmínit musím i rodinu Paloudů, kteří mě vzali na milost za moje blbé vtípky. Tváří se, že jsou vtipné. Díky za to. Potřebovali jsme zlepšit spoustu detailů. Spojili jsme se s elitami v různých oborech a dokázali jsme moje tělo posunout na úplně nový level," prohlásil Dostál.

SENZAČNÍ BRONZ OGRODNÍKOVÉ! Předpověděl ho partnerův syn

Byla v tom jistá symbolika. Národní dres s motivem oštěpů, který vzdával hold nejúspěšnější české atletické disciplíně, přinesl Nikole Ogrodníkové štěstí v pravou chvíli. Špičaté náčiní poslala v olympijském finále na vyprodaném Stade de France do vzdálenosti 63,68 metru, což jí v silné konkurenci vyneslo úžasný bronz. Ze zlata se radovala Japonka Haruka Kitagučiová, svěřenkyně českého trenéra Davida Sekeráka.

Ogrodníkové přitom hrozilo, že ani nepostoupí mezi osmičku nejlepších. Po druhé sérii měla v listině výkonů zapsáno pouhých 58,13 metru a pořadí dvanáctičlenného finále uzavírala. Poté přišel zlom.

Vítěz běhu na 5000 metrů Jakob Ingebrigtsen za mohutných ovací publika zazvonil na počest svého triumfu na zvon u dráhy, kde se v tu chvíli připravovala ke svému pokusu rovněž atletka Dukly. To jako by ji probudilo. Rozběhla se a poslala oštěp v sezonním maximu na značku 63,68 metru.

Zkrátila si rozběh

Těsně před tím si zkrátila rozběh kvůli obavám z přešlapu. „Nějak jsem si to zjednodušila. Prostě jsem jen koukala před sebe, zavřela si vršek a hodila,“ komentovala své počínání v sektoru před klíčovým okamžikem soutěže.

Dále hodily jen Kitagučiová (65,80) a Jihoafričanka Jo-Ane Van Dyková (63,93). „Na medaile jsem nemyslela. V hlavě jsem měla limit na mistrovství světa v Tokiu (64 metrů). Chtěla jsem season best a to se mi podařilo.“

Třiatřicetiletá Češka se tak mohla 10. srpna radovat z životního úspěchu. Tím největším bylo dosud stříbro na mistrovství Evropy v Berlíně 2018. „Nevím, co mám říct. Ještě mně to nedochází,“ povídala po příchodu mezi novináře.

Svůj druhý start pod pěti kruhy okořnila nečekaným bronzem. Dojetí neskrývala. „Zní to úplně nádherně, snově.“ Úspěch byl dokonce předpovězen. Její partner, třinecký hokejista Petr Vrána, s nímž vychovává jeho syna Lea, jí říkal, že Leo věří, že skončí třetí.

„Fakt se to stalo! Fakt se to stalo,“ říkála v euforii Ogrodníková.

Podpořili ji i Vránovi spoluhráči. Na sociálních sítích jí před finále na dálku poslali videovzkaz, jak na tréninku hází hokejkami jako oštěpem. „Je to tak hrozně hezké. Jsem ráda, že mě podpořili a mám pro ně pro každého takový malý dáreček z Paříže.“

Zazvonění před klíčovým třetím pokusem prý ale nevnímala. „Jenom hrající hudbu. Říkala jsem si: Jo, teď musím. Prostě to tam hodím.“

V zimě odešla ze skupiny Jana Železného, neprožívala zrovna lehké období. Přípravovala se sama. No, a předvedla svůj nejdelší hod od roku 2021, kdy na Zlaté třetě poslala oštěp do vzdálenosti 65,16.

Od čtvrté série byla jako na trní, zda ji některá ze soupeřek nepřehodí. Hlavně pak při posledním pokusu čtvrté Sáry Kolakové z Chorvatska, olympijské šampionky z Ria 2016. „Říkala jsem si, že by na mě mohla zatlačit, ale očekávala jsem, že když mě přehodí, tak jí to vrátím,“ usmívala se.

Věděla, že to v sobě má

Chorvatka předvedla výkon 63,03 a v tu chvíli Ogrodníková věděla, že jí vytouženou placku už nikdo nesebere. „Ještě jsem se soustředila, abych hodila. Strašně se mi chtělo brečet, když jsem se tam postavila a roztleskala si diváky. Říkala jsem si: Ty jo, vždyť já už mám medaili! Snažila jsem se zkoncentrovat, abych ještě hodila nějaký výkon, ale bylo to hrozně těžké,“ svěřila se.

Své blízké měla přímo na stadionu. „Jsem strašně ráda, že tady mohli být. Hodně pro mě znamenal už postup do finále. Já byla strašně ráda za ten celý rok, staly se mi strašně moc velké věci,“ vyprávěla se slzami na krajíčku. „Věděla jsem, že to v sobě pořád mám. Jen jsem hledala správnou cestu. Potřebovala jsem být hlavně zdravá, čímž strašně děkuji své fyzioterapeutce, která se o mě stará vlastně už druhým rokem. Vše se krásně spojilo a zapadlo do sebe. A je z toho tenhle nádherný bronz,“ neměla slov.

A přidala i vzkaz pro mladší generace. „Chtěla bych říct mladým atletům, ať to brzy nevzdávají a vydrží až do dospěláckého závodění. Tam je to teprve důležité. Do té doby výsledky roli nehrají. Byla to i část mé cesty. Tak jsem rostla.“

Prvenství Kitaguciové jinak očekávala. „Haruka byla favoritkou číslo jedna. Ale jsem strašně ráda, že na druhém místě skončila Jo (Van Dyková), protože měla skvělou sezonu. Je to moje velká kamarádka. Jsem šťastná i za ni. Budeme radost prožívat společně,“ doplnila.

Guzdek o spolupráci: Musela jít efektivní cestou

Byl jí k ruce. Přestože se Nikola Ogrodníková připravovala na olympijské hry sama, patřil bývalý oštěpař Miroslav Guzdek k nejbližším spolupracovníkům a poradcům. Dokonce tušil, že v jejím podání může přijít moc pěkný výkon. „Technicky se

lepšila. Řekli jsme si, ať jde efektivní cestou, ať v tom nehledá žádné složitosti. No, a tohle z toho vyplynulo,“ popisoval Guzdek.

Ogrodníkové pomáhal především v zimním období a na soustředění ve Španělsku. Formu před olympijskými hrami už třiatřicetiletá atletka ladila sama. „Vždycky mi poslala nějaké video. Když jsem tam viděl něco zásadního, tak jsem ji na to třeba upozornil. Technicky šla nahoru směrem k olympiádě, což si myslím, že bylo dobré. Nehledě na to, že ona má fantastické nohy, na kterých by měla být hlavně ta technika postavená. Byť já bych do té techniky šel ještě razantněji, aby to bylo ještě efektivnější,“ poznamenal.

Před finále poslala Ogrodníková při rozvířovací pokusu oštěp za 63 metrů. Jasný signál, že něco podobného může zopakovat i v závodě. „Věděl jsem, že je na tom velmi dobře, když to vyložené nepokazí,“ řekl na rovinu. Na třetí místo se posunula třetím hodem, kterým se v soutěži zachránila. „Pak se už nikdo nezlepšoval. Začal být jiný tlak vzduchu, i vítr trochu ustal. Mám pocit, že to hrálo nějakou roli,“ přemítal Guzdek. Z medaile pro českou atletiku měl obrovskou radost. „Víme, že prosadit se v atletice ve světě je hodně těžké a v podstatě česká atletika má největší šance právě ve vrzích a ve skocích. To se ukazuje a na tom by se mělo začít trochu víc stavět,“ připojil jasný názor.

Text: Pavel Král, foto: olympijskytym.cz

Ministryně obrany přijala zlaté hochy

Ministryně obrany Jana Černochová přijala úspěšné sportovce z Armádního sportovního centra Dukla, a to praporčíky Josefa Dostála a Martina Fuksu. Oběma se podařilo na XXXIII. letních olympijských hrách v Paříži získat zlatou medaili.

„Naši dukláci byli na pařížské olympiádě svými skvělými výkony rozhodně vidět. Dnes jsem měla příležitost osobně pogratulovat a poděkovat za jejich reprezentaci a fantastické výkony alespoň dvěma z nich, a to rovnou zlatým medailistům,“ uvedla ministryně obrany Jana Černochová. Spolu s rychlostními kanoisty Dostálem a Fuksou dorazil také ředitel ASC Dukla plukovník Pavel Benc.

„Je mi ctí, že mohu ve světě reprezentovat nejen Českou republiku, ale i její armádu,“ uvedl během setkání praporčík Josef Dostál. S kanoistou Fuksou pak darovali ministryni plyšového maskota her, kterým byla červená frygická čapka. Ta se v období Velké francouzské revoluce stala symbolem svobody a nezávislosti a od té doby ji sami Francouzi mají vyobrazenou na radnicích po celé zemi i na poštovních známkách.

Sportovcům Dukly se podařilo na hrách v Paříži vybojovat tři z celkových pěti českých medailí. Kromě zmíněných dvou zlatých to byla i jedna bronzová. Tu získala Nikola Ogrodníková v hodu oštěpem. Sportovkyně se ale bohužel přijetí na ministerstvu nemohla zúčastnit kvůli své účasti na dalších závodech.

Ministryně během setkání také poděkovala za práci a výsledky i osobním trenérům, členům realizačních týmů a šéftrenérům armádních oddílů Dukly. „Velké poděkování za skvělou reprezentaci ale patří všem našim sportovcům z olympijského týmu, kteří svými výkony hrdě hájili české barvy na olympiádě v Paříži,“ dodala ministryně.

Hejnová v Paříži převzala olympijské stříbro z Londýna

Zuzana Hejnová, bývalá česká atletka a hvězda armádního klubu Dukla, převzala v Paříži stříbrnou olympijskou medaili z her v Londýně, které se konaly v roce 2012. Místo původního bronzu z běhu na 400 metrů překážek obdržela kov cennější. Ceremoniálu v Parku šampionů se zúčastnily i nově korunovaná vítězka Lashinda Demusová z USA a Jamajčanka Kaliese Spencerová, která původně doběhla čtvrtá.

Pořadí se změnilo po diskvalifikaci původní vítězky Natalji Anťuchové z Ruska. Dvojnásobná mistryně světa Hejnová se o posunu na druhé místo dozvěděla v říjnu 2022. Mezinárodní olympijský výbor přerozdělení medailí definitivně potvrdil loni v březnu. Hejnová pak svůj bronz odevzdala a až do tohoto ceremoniálu neměla žádnou vzpomínku na medailový závod z roku 2012.

Kariéru ukončila Hejnová po zdravotních problémech na jaře 2022, kdy už byla těhotná. Na olympijské hry do Paříže přijela celkem na čtyři dny. Chystala se jako divačka na atletické soutěže včetně čtvrtého finálového bloku, v němž obsadil čtvrté místo oštěpař Jakub Vadlejch a zásluhou Sydney McLaughlinové-Levroneové padl další světový rekord v její bývalé disciplíně.

V současné době pracuje Hejnová pro Český atletický svaz jako reprezentační trenérka pro sprinty a překážky. Má tak pod dohledem i svoji potenciální nástupkyni z Dukly Nikoletu Jíchovou, která po čtvrtém místě na mistrovství Evropy nepostoupila na olympijských hrách i vinou zraněného levého kolena do semifinále.

Text: Jaroslav Cícha, foto: olympijskym.cz

ČERNÉHO PETRA JSEM SI BOHUŽEL VYTÁHL JÁ, smutnil Vadlejch

Předvedl daleké metry, ukázal srdce bojovníka. Přesto hod 88,50 na vytouženou olympijskou medaili z Paříže Jakubu Vadlejchovi v neobyčejném oštěpařském finále nestačil. „Skvělý výkon, horší pořadí. Moc jsem tu medaili chtěl, ale netušil jsem, že za takovou vzdálenost nebude,“ mrzelo ho při rozhovoru s českými novináři.

Závod se pro něj nevyvíjel úplně ideálně. Prvním pokusem hodil jen patnáct centimetrů za osmdesátimetrovou hranici. „Rozhodně jsem nevěšel hlavu, občas se to stává. Bojoval jsem a snažil se přidávat metry každým pokusem. To se ve třetí sérii povedlo. Peters bohužel odpověděl o čtyři centimetry delším hodem a na to už jsem pak nenašel zbraň,“ vrátil se ke klíčovému okamžiku v bitvě o bronz s rivalem z Grenady.

Co znamenají v oštěpu čtyři centimetry?

Klidně to může být i chyba měření. (úsměv) Je to titěrný rozdíl, který ale občas rozhoduje. Černého Petra jsem si bohužel vytáhl já.

Jak vám v tu chvíli bylo?

Člověk se snaží reagovat. Chtěl jsem hned odpovědět, ale nepovedlo se. Ani v dalších dvou pokusech jsem se s tím nedokázal úplně srovnat. Před třemi lety jsem v Tokiu bral stříbro za pokus kratší o skoro dva metry. Tak to prostě je. Třeba Julian Weber byl šestý za 87,40. Je to hořké.

Pákistánec Aršad Nadím výrazně posunul olympijský rekord (92,97). Vyzval vám dech?

Byl to šach mat pro všechny. Ten oštěp fakt nechtěl padat. Trefil to krásně. To, že nikde jinde nezávodí, je druhá věc. Jeho přístup k mezinárodním akcím je unikátní. Proč to tak dělá, nikdo asi netuší. Je olympijský šampion, víc k tomu asi nelze říct. Třidevadesát metrů z nás tam měl maximálně Peters, ale ten to měl v hurikánu v Dauhá. Takže od té doby to byl boj o druhé místo.

Je Nadímova technika zvláštní?

Zvláštně ten hod naskakuje. Když to trefí, tak ten oštěp jede po takovém polštáři a nechce padat. Občas je to o jednom hodu, i když Aršad velkou formu potvrdil i posledním hodem k hranici 92 metrů.

Čtvrté místo je vždy nepopulární. Budete se s tím v hlavě dlouho prát?

Mám ve sbírce šest velkých medailí, dvě vyhrané Diamantové ligy. Je to pro mě neobvyklé, chvíli to vstřebávat budu.

Na výkon ale musíte být pyšný...

Je jeden z nejkvalitnějších v novodobé olympijské historii. Jsem za něj rád. Na druhou stranu ty pařížské medaile jsou krásné, líbila by se mi. Jsem alespoň rád, že jsem byl součástí tak úžasného závodu. Jen mě to mrzí za české fanoušky, kterým jsem chtěl tu medaili z atletiky, královny sportu, přinést. Ale příště o ni zase budu bojovat, určitě mě tohle nezlomí.

Co vám říkal během i po závodě trenér Jan Železný?

Snažil se mi radit, co udělat líp, případně změnit. Říkal, že jsem bojoval jako lev. Že to příště bude jiné.

VELMI KRUTÉ

Na Kubu jsem hrdý, říkal kouč Železný

Kruté, velmi kruté. Trenér Jan Železný použil v kontextu se 4. místem Jakuba Vadlejcha výstižná slova. „Je to holt osud. Člověk nemůže mít všechno,“ povídal po dechberoucím finále. Svému svěřenci nemohl nic vyčítat. Výkon 88,50 je vždy nadstandardní. „Bohužel to na stupně nestačilo, o pouhé čtyři centimetry. Kuba strašně chtěl. Škoda že to nedopadlo,“ litoval.

Boj o zlato byl podle jeho slov rozhodnutý už ve druhé sérii, kdy Pákistánec Aršad Nadím přehodil hranici olympijského rekordu (92,97). „Zavřel to, neskutečný výkon. Neříkám, že kdyby někdo udělal něco

Čtyři centimetry od medaile...

Smůla se mu přilepila na paty. V oštěpařském finále scházely Jakubu Vadlejchovi k bronzové medaili pouhé čtyři centimetry. Na zaplněném Stade de France triumfoval v novém olympijském rekordu Pákistánec Aršad Nadím (92,97). Vadlejch skončil čtvrtý za 88,50 metru.

Pařížský večer stál opravdu za to. Lákavým předkrmem byla už kvalifikace, v níž se házel opravdu daleko. Však po ní také český reprezentant konstatoval, že adeptů na pódium bude několik. A řadil mezi ně i sebe.

V ideálních podmínkách, před zaplněnými prstenčí stadionu s kapacitou 80 000 diváků, celou soutěž zahajoval. Mohl tak rivalům nasadit vysokou laťku. Jenže oštěp jen těsně přelétl osmdesátimetrovou hranici (80,15). Vadlejch musel přidat. A to výrazně.

Ke všemu Aršad Nadím posunul ve druhé sérii hranici olympijského rekordu na 92,97 metru! A lepší se i další soupeři. Anderson Peters z Grenady zaznamenal 87,87, Keňan Julius Yego 87,72, Němec Julian Weber 87,33 a obhájce tokijského zlata Níradž Čopra dokonce 89,45. Hvězdě armádního klubu Dukla patřila v té chvíli až 7. pozice díky hodu 84,52.

Jako již několikrát prokázal Vadlejch srdce skvělého závodníka a velkého bojovníka. Vzal si oštěp a vyslal jej na v tu chvíli bronzovou příčku (88,50).

Z té ho ale ve 4. sérii o pouhé čtyři centimetry vystrnadil opět Peters. Ve zbývajících pokusech nejméně úspěšnější český atlet poslední doby už odpověď nenašel.

extra mimořádného, tak ho nepřehodí, ale v takovéhle soutěži, v takovouhle chvíli se to nedá. Říkám si, jestli nebudeme házet jen jednou, dvakrát do roka, ale to by asi nestálo za to," rýpl si do nového šampiona, který během roku na mezinárodních mítincích prakticky neshodí. „Kluci to pak všichni rvali. Čopra, Kuba, Weber. Chyběla uvolněnost, počkat si zády.“

V příběhu Pákistánce neopomněl zmínit roli svého trenérského kamaráda Teršiho. „Ten kluk (Nadím) je šikovný. Přijel do Afriky, Terši ho trénoval. Učil ho obyčejnou dětskou abecedu, a tak jsem si s prominutím říkal: Ty vole, to je průser, protože ten ví, že mu musí dát jenom základ, což mu hozně pomůže. Tady se to ukázalo. Musím

Teršimu pográtulovat. V Paříži sice slavili jiní trenéři z Pákistánu, ale Terši ho udělal," je přesvědčena oštěpařská legenda.

Vadlejch si svůj zlatý okamžik prožil letos v červnu na mistrovství Evropy v Římě. „Kdyby se to otočilo s olympiádou, bylo by to lepší. Ale i tím čtvrtým místem je jeho sezona skvělá. Jsem na něj hrdý. Za výsledek se nemusí vůbec stydět," pronesl Železný. „Češi v Paříži bohužel ty brambory sbírali," dodal trefně.

Další olympijské hry se uskuteční za čtyři roky v Los Angeles. To bude Vadlejchovi 37 let. Podrží si výkonnost? „Zeptejte se za tři roky, protože teď je to strašná doba.

Lidé, závodníci se promění... Jste starší, ale to ještě neznamená, že nemůžete házet," podotkl trojnásobný olympijský šampion.

K oštěpařské dlouhověkosti by mu prý pomohlo vylepšení techniky. „Musel by změnit charakter házení. Být trošku lehčí, rychlejší. Ale je to strašně dlouhá doba. Teď byla olympiáda po třech letech, ale ty čtyři roky jsou dlouhé. On už medaili z olympiády má, tak proč by to ještě nezkusil. Kdo ví, jak to bude i se mnou, protože tyhle stresy a cestování už mě taky trápí," přiznal osmapadesátiletý kouč.

Text: Pavel Král, foto: olympijskytym.cz

KRÁTCE Z ATLETIKY

Překážkařku Jíchovou limitovalo koleno

Když na Stade de France v neděli 4. srpna poprvé zaklela do bloků, byla hodina po poledni. Možná ani sama nevěřila, kolik lidí přišlo atlety v netradiční závodní dobu povzbudit. V prstencích úchvatného pařížského stánku zelo jen pár desítek volných míst z osmdesátitisícové kapacity. Překážkařka Nikoleta Jíchová si hezčí uvítání na dráze v rámci svého olympijského debutu nemohla přát.

Byla tu bohužel nesnáze, o níž ona sama nechtěla příliš mluvit. Jenže zatepované levé koleno jasně signalizovalo, co vycházející hvězdu české atletiky podvědomě trápí. „Týden před olympiádou mi v něm z ničeho nic začalo píchat. Příčinu jsme úplně nenašli. Nasadili jsme fyzioterapeuta i laser. Vše, co by mohlo v tak krátké době pomoci. Zvládla jsem s tím běžet. Nicméně v hlavě to pořád bylo. Díky endorfinům a lidem na stadionu jsem to během závodu naštěstí tolik nevnímala,“ poznamenala až při hodnocení svého dvoudenního vystoupení.

V rozběhu patřila díky osobnímu rekordu, který si vytvořila na červnovém evropském šampionátu v Římě (54,59), mezi favority. Lepšími časy v sezoně se mohly chlubit jen Anna Cockrelllová z USA (52,64), Jamajčanka Janieve Russellová (53,33) a Lina Nielsenová z Velké Británie (54,43). Atletka armádního klubu Dukla potřebovala k jistému naplnění pařížského cíle skončit nejhůře třetí, ale finišovala až jako pátá.

„Pocity jsou smíšené. Byl to důstojný běh. Teď si musím odpočnout a hlavně zlepšit druhou půlku závodu,“ přála si.

Z opravy postupovaly první dvě, jenže Jíchová doběhla až čtvrtá v čase 55,31 vteřiny. Scházelo jí především zrychlení ve finiši. „Nevím, čím to je. Jestli jsem nebyla vůbec prodýchaná tím, že jsem celý týden nic nedělala, nebo nevím, co to mohlo být. V zatáčce jsem byla v kontaktu a doufala, že tam zase zařadím to svoje turbo, ale to turbo prostě nepřišlo,“ povzdechla si.

Zranění ji postihlo v nejhorší možnou dobu. „Vůbec jsem netušila, co čekat. Tak mám radost, že jsem to alespoň psychicky zvládla. Jde o obří zkušenost. Budu zase o něco odolnější,“ nevěšela hlavu.

Sama se snažila pátrat po zárodku pichlavé bolesti. „Běhám už od května. Celou dobu mě nic nebolelo. Přemýšlím, jestli jsme s trenérem (Jindřich Šimánek – pozn. red.) mohli udělat něco jinak, ale nic mě nenapadá. Tréninky už byly lehké, na dynamiku jsem šla pár úseků. Nepodcenila jsem ani rehabilitaci. Takže fakt nevím,“ krčila rameny při rozhovoru s novináři na Stade de France.

Při vyšetření magnetickou rezonancí následně vyšlo najevo, že má otok na chrupavce. „Musím teď hodně cvičit přední stehno, abych chrupavce ulevila. Menisky a vazy jsou naštěstí v pořádku,“ ulevilo se jí.

Müller čelil světovému rekordmanovi

Do vysněného semifinále neprošel ani Vít Müller. Na červnovém mistrovství republiky ve Zlíně splnil ostrý limit pro start na olympijských hrách, časem 48,41 si na čtyřstovce překážek zároveň vytvořil hezký osobák. V Paříži však čelil mnohem vyšší kvalitě. Los mu dokonce určil do rozběhu „nadpozemského“ rekordmana Karstena Warholma.

Norský rychlík, jenž před třemi roky v Tokiu vylepšil světové maximum na 45,94, očekávání o suverénním postupu naplnil. Müller

bojoval, co mohl. Semifinále však bylo daleko. Cílem proběhl jako šestý v čase 49,44. „V této společnosti jsem rád za každé místo, kterým se prokoušu vzhůru. Vždyť ostrý limit na olympiádu splnilo 37 překážkařů ze čtyřiceti. To mluví samo za sebe. Je to nabitě,“ poznamenal upřímně. „Asi jsem ten začátek rozběhl příliš rychle. V poslední stovce mi docela došlo,“ konstatoval.

Neobyčejnou atmosféru na téměř vyprodaném stadionu umocnil start domácího Francouze Clementa Ducoseho. „Nejsme na něco podobného příliš zvyklí. Člověk se ale stejně musí soustředit sám na sebe – na soupeře, na kroky, na rytmus. Do času se promítne každička chybička. Hukot tribun vnímám jen vzdáleně.“

S Warholmem se na dráze potkal už několikrát. „Dal mi trochu na zadek. A to ještě závěr vyklusal,“ usmíval se Müller. „Karsten je taky jenom člověk, ale hlavně fajn kluk. Přijde, pozdraví, s každým si plácne. Ví, že vyhraje, tak nás ostatní alespoň trochu podpoří. Každopádně si hlídá své tréninkové know-how. Je jedinečný. Už v juniorech byl schopný jít ve třech dnech desetiboj a tři čtvrtky. To vypovídá za všechny komentáře.“

Atlet pražské Dukly toužil uspět v opravném běhu. Zároveň si uvědomoval, že udržet konstantně kvalitní výkonnost i na čtvrtém vrcholu sezony nebude jednoduché. „Mám to nabitě už od haly. Ale udělám maximum,“ sliboval.

Nakonec mu scházelo pouhých 29 setin. V opravě proběhl cílem třetí v čase 48,96. „Nechal jsem tam všechny síly, co mi ještě zbyly,“ říkal pořádně zadýchaný. „Že se bude postupovat do semifinále za 48,60, to bych si netroufal říct ani ve snu. S časem pod 49 vteřin jsem spokojen, je tam ale samozřejmě i zklamání, že jsem dál neprošel,“ shrnul své účinkování v Paříži sedmadvacetiletý atlet pražské Dukly.

Steeplař Habarta musel vzdát

Těžko ze sebe soukal slova. Bylo mu do breku. Tomáš Habarta musel olympijský závod na 3 000 metrů překážek vzdát už po čtyřiceti vteřinách. Po startu na protější straně stadionu proběhl cílovou šachovnicí, zastavil a s trpkým výrazem v obličeji odkulhal do ústraní. Na vině byla nepřekonatelná bolest v levém koleni.

„Začalo to v pátek po tréninku, z ničeho nic,“ říkal zdrcený v mix zóně. „S kolenem jsem měl problémy v prosinci, ale od té doby

se neozvalo ani jednou,“ poznamenal. Do poslední chvíle věřil, že olympijskou premiéru na zaplněném Stade de France zvládne. „Nikdo nechce jít do závodu s tím, že chce vzdát. Ale nešlo to. Bohužel se to stalo zrovna tady,“ litoval se slzami v očích jednadvacetiletý rodák z Uherského Hradiště, jenž letos na steeplu dvakrát posunul český rekord.

Kladiváři skončili v kvalifikaci

Volodymyr Myslyvčuk i Patrik Hájek neuspěli už v kvalifikaci. Hájek předvedl výkon 68,80 metru a obsadil 31. místo. Myslyvčuk poslal kladivo do vzdálenosti 73,84, což stačilo na 16. pozici. Na postup potřeboval výkon 75,25. „Věřil jsem, že to zvládnou. První pokus

byl dobrým základem, ale pak už jsem se nezlepšil, což mě mrzelo. Prožil jsem náročnou a složitou sezonu. Doufám, že v té příští se atletice budu moci věnovat na profesionálnější úrovni,“ poznamenal Myslyvčuk na webu Českého svazu atletiky.

Sprinterům se nevedlo

Za svými možnostmi zůstali i oba sprinteři. Tomáš Němejc ani Ondřej Macík na soupeře jednoduše nestačili. Němejc dosáhl v rozběhu na 200 metrů času 21,03, Macík byl ještě o setinu pomalejší. „Od prvního kroku se mi běželo špatně. Nevím, čím to bylo. Rozhodně jsem se nenechal ničím strhnout. Od mistrovství republiky jsem nezavodil, spíš to přičítám tomu. Při rozcvičení jsem se cítil super, i tréninkově to bylo parádní. Nevím, kde hledat chybu. Možná to bylo tím, že se závodilo v osm večer,“ přemítal nad příčinami nezdaru.

Macík byl rovněž rozladěný. Do zatáčky vbíhal v kontaktu, ale rychle se propadl na poslední pozici. „Chyběla mi síla, což je s podivem. Těsně před odletem jsem si zazavodil na 300 a 150 metrů. Cítil jsem se dobře. Tady jsem ale rychle neběžel a nemůžu najít důvod proč,“ krčil rameny.

Brány semifinále jim zůstaly uzavřeny i v opravách. Macík běžel téměř totožně, Němejc si oproti rozběhu alespoň vylepšil čas (20,84). „Jen mě mrzí, že mi na posledních padesáti metrech úplně došla šťáva. Myslím, že jsem tady měl na víc. Alespoň jsem si užil tu nádhernou atmosféru. Osmdesát tisíc lidí na vás jen tak někdy nepříjde. Je to úžasná zkušenost,“ našel alespoň částečná pozitiva.

OPĚT MEZI ELITOU

I na druhé olympiádě v řadě se nejlepší česká veslařská posádka poslední doby Miroslav Vraštil – Jiří Šimánek probojovala mezi šestici nejlepších v kategorii lehkých dvojskifů. Bohužel se tak stalo naposledy, protože lehké váhy, které byly součástí programu OH od Atlanty 1996, na nejsledovanější sportovní akci končí.

Češi na jezeře Vaires-sur-Marne rozhodně zúročili, co v dlouhém přípravném cyklu natrénovali. Poslední kemp absolvovali v Chorvatsku na přehradě u městečka Sinj. Jejich sparringpartneři bratři Sinkovičovi si v Paříži na párové dvojce dojeli pro další triumf nesmrtelnosti, Vraštila se Šimánkem mohla zase těšit účast ve vskutku nabitém finále.

Připomeňme si jejich pouť olympijskou regatou.

Rozjžd'ka

Vstup zvládli par excellence, tedy víc než dokonale. Po celou dobu si kontrolovali druhou postupovou pozici za vedoucí Itálií. Po projetí cílem Miroslav Vraštil v lodi zatleskal a zamával směrem k zaplněné

tribuně. Vyslal tak na dálku jasný signál spokojenosti. „Čekali jsme, že Italové vyrazí velmi rychle. To se také potvrdilo, ale pozitivní bylo, že jsme s nimi dokázali držet krok,“ těšilo jedenačtyřicetiletého matadora.

Chvilu to dokonce vypadalo, že by duo Stefano Oppo – Gabriel Soares chtěli porazit. Pět set metrů před cílem na ně ztráceli pouhých 83 setin vteřiny. „Měl jsem chuť na finiš, ale Jirka byl už trochu prázdnější, tak jsme to zbytečně nehrotili. Ale na oslavu jsme si samozřejmě zakřičeli,“ poznamenal Vraštil, pro něhož se jednalo už o čtvrtý start pod pěti kruhy.

Semifinále

Tohle byl mnohem tvrdší oříšek. V jedné dráze olympijští vítězové (Irové), ve druhé úřadující mistři Evropy (Švýcaři). K tomu silné posádky Belgie a Francie. Bitva o tři postupová místa měla pořádné grády. Dommáci veslaři překvapili raketovým startem. „Čekali jsme, že vyrazí rychle, ale že budou takhle dlouho před námi, to tedy ne,“ líčil

Naposledy na olympiádě

Je to smrt pro lehké veslování, říká Vraštil

Před jízdou o olympijské medaile cítili jistou nostalgii. Vysvětlení je jednoduché, jednalo se o poslední vystoupení lehkých dvojskifů pod pěti kruhy. Pro Los Angeles v roce 2028 tato kategorie mezi veslařskými disciplínami už figurovat nebude.

„Však jsem si taky pobřečel,“ přiznal mezi novináři Miroslav Vraštil. „Na vážení před finále panovala dost uvolněná atmosféra. Snad nejuvolněnější, co jsem kdy zažil. Bylo to velmi emotivní, je to velká škoda,“ přitakával Jiří Šimánek.

Co vůbec říkáte tomuto kroku?

Jiří Šimánek (JŠ): Nic s tím nenaděláme. Míra už je dost vyřádný, ale co mají říkat mladíci, kterým je dvaadvacet. Sebrat jim tuhle

disciplínu je pro ně zásek. Budou muset přibírat. My jsme si naštěstí stihli užít dvě olympiády.

Miroslav Vraštil (MV): Je to smrt pro lehké veslování. Mladí kluci jsou z toho opravdu zdrceni.

Budete tedy přibírat?

JŠ: Musíme se poradit s blízkými, pak se rozhodneme, co dál.

MV: S váhou, kterou máme teď, pro nás není v Česku potíž být nejlepší i mezi těžkými dvojskify. Ve světové konkurenci je to jinak. I vítězští Irové by ve finále v jednotné kategorii podle mého názoru nebyli. Páky tam jsou úplně jiné. Je rozdíl, když máte dva metry nebo metr osmdesát. Není to zkrátka jen o kilech, ale i o výšce.

JŠ: Vážíme sedmdesát, s osmdesáti kily by to šlo. (směje se). Ale musel by to člověk uživit, mít potřebnou výkonnost. Svaly musí být

Povzbudit přijela manželka s dcerou a překvapivě i otec

Při každé jízdě měl v hledišti manželku s dcerou Violetou. Tajně doufal, že se k početnému fanklubu připojí i jeho otec, rovněž bývalý olympionik. „Tátu bych tady moc chtěl,“ potvrdil po úspěšném semifinále Miroslav Vraštil. Jeho přání bylo vyslyšeno. V bílém tričku s Eiffelovkou na prsou usedl na tribunu dvě hodiny před startem. „Poprvé kluky uvidím naživo,“ udivil překvapující větou. „Nemám na to nervy. Teď mi to ale nedalo. Byl jsem rozhodnutý, že sem přijedu, i kdyby o medaile nejeli,“ poznamenal na přivítanou. Rozjízdku i semifinále sledoval doma u televizní obrazovky. „Jsou to pro mě

infarktové stavy. Ale udělali mi velikánskou radost, byl jsem nadšený. Skoro jsem z toho měl až zimnici,“ netajil vzrušující pocity. „V semifinále to nebyl úplně jejich den, přesto postup ubojovali, což mi potvrdil i syn po telefonu. To je vždycky velmi cenné.“ Rady před rozhodující jízdou mu neuděloval. „To bych si nedovolil. Je dost zkušený, aby věděl, co by mohlo za daných podmínek fungovat.“

A tip na vítěze? Ten byste z třiasedmdesátiletého účastníka her v Mnichově (1972), Montrealu (1976) a Moskvě (1980) páčili marně. „Nepatřím mezi lidi, co tipují. Jednou je to tak, podruhé jinak. Víím to z vlastní zkušenosti. Je potřeba se v hlavě nastavit a jet podle nejlepšího svědomí.“

Vraštil mladší po finále situaci trefně zlehčil. „Možná bylo pro jeho zdraví dobré, že jsme byli až šestí. Je strašně emotivní, všechno velmi prožívá. Hlavně to naše nekonečné množství čtvrtých míst z posledních let. Přál nám určitě víc, ale ostatní posádky byly holt rychlejší,“ pronesl s šibalským úsměvem.

Šimánek a Vraštil svého parťáka ještě doplnil: „Naštěstí nebyli zase tak ujetí. Snažili jsme se být co nejvíce trpěliví, abychom se je nesnažili zlomit moc brzy,“ přiblížil taktický záměr.

Vyplatilo se. Na mezičase pět set metrů před cílem se před Francouze posunuli. Pořád ale neměli vyhráno. „Naštěstí nám nedošly síly. Oba jsme hrozně chtěli, až jsme to urvali. Byl to hrozně těžký závod. Ještě teď se z toho sbírám,“ poznamenal Šimánek. „Až v poslední stovce jsme viděli, že jim schází moment překvapení. Stejně jsem ale na Jirku ještě křikl, abychom finiš nevyпусти,“ povídal už zvesela Vraštil.

Oba měli na tribuně početné fankluby. „Mně speciálně tohle pomohlo. Jeli jsme i pro ně. Našel jsem v sobě sílu, o které jsem nevěděl. Patří jim velký dík, že sem dorazili,“ těšilo mladšího člena posádky.

Finále

V souboji o medaile vyfasovali Češi krajní dráhu číslo jedna. Byl pátek 2. srpna, dvě minuty po poledni. Vpřed vyrazili bleskově

Řekové, za nimi favorizovaní Irové, Švýcaři a Italové. Duo z Dukly zaostávalo. „Jeli jsme, co to dalo, ale tyhle posádky byly prostě rychlejší,“ říkal s upřímností Šimánek. „Věděli jsme, že umí být velmi rychlí, ale tentokrát s tím zamávali ještě víc. I my jsme se snažili, jeli jsme od začátku dost přes hranu, není si co vyčítat. Jen nás mrzí, že jsme neporazili

Nory. Být pátí by bylo o něco lepší. Chytlí jsme tam ke konci vlnu, museli jsme z bojek více kormidlovat. Ale šesté místo na olympiádě zase nezní až tak špatně,“ shrnul povedené vystoupení v nejsledovanější regatě roku Vraštil.

Zlaté medaile z Tokia obhájili Irové Fintan McCarthy a Paul O'Donovan.

nabušené, a to třeba rok dva trvá. Každopádně musíte mít pro těžké váhy i trochu dispozice.

Proč tohle rozhodnutí udělali?

MV: To se musíte zeptat jich.

JŠ: Přidali do programu příbřežní veslování. Někde tedy museli ubrat. Byly tam tlaky, že rozdělení lehkých a těžkých vah nedává smysl.

Dávalo by vám smysl pokračovat, kdybyste mohli reprezentovat třeba „jen“ na mistrovství světa?

MV: Nám ano, ale velké federace už teď lehké váhy vůbec nepodporují. Britové, Kanadani, Američani či Australani, prostě všichni už od toho upustili. Sportovcům nedají peníze na přípravu a ve veslování si sehnat sponzory je hrozně těžké. Prize money nemáme žádné. Můžeme vyhrát Světových pohárů kolik chceme, ale je za to nula korun. Jsme závislí na resortech, my třeba na Dukle, za což jí patří obrovský dík.

A přesedlat na jinou lod?

JŠ: Postupem času lehké veslování vymře, o tom jsem přesvědčen. Zůstane třeba lehký skif, ale lidí v této váze výrazně ubude.

Míro, budete i v jedenačtyřiceti letech ve vrcholové kariéře pokračovat?

MV: Nechci předbíhat. Čekají mě státnice ve škole. Uvidíme, co bude pak. Nechci se rozhodovat v emocích.

V oblíbě máte Ironmana. Není to pro vás cesta...

MV: V nejbližší budoucnosti určitě ne. Spíš začnu trochu víc běhat, to mi chybí.

A Jirka?

JŠ: Přemýšlím, co dál. Život po sportu mě lákal už po olympiádě v Tokiu. Tím, že nám to s Mírou šlo, tak bylo snadné u veslování zůstat. Teď je to kvůli zrušení naší kategorie jiné. Rozlousknu to v září.

POVEDENÝ MADISON

Rugovac s Vonešem vzdorovali extratřídě

V závěrečné třetině závodu v madisonu sahala dvojice dráhařů Dukly Praha Jan Voneš – Denis Rugovac po senzační medaili. Poté co nadělili soupeřům kolo, drželi se na bronzové pozici. A v cíli nejrychlejšího bodovacího závodu dvojic v historii se radovali ze skvělého pátého místa. Ovšem po dodatečném zásahu rozhodčích pár minut po závodě a korekci výsledků brali nakonec sedmou příčku. Přesto jde o jejich nejlepší výsledek na vrcholné akci. Olympijskými šampiony se stali Portugalci Iuri Leitao a Rui Oliveira.

„I tak sedmé místo musíme hodnotit jako výborné vystoupení. V průběhu olympijské kvalifikace jsme nebyli takhle konkurenceschopní jako v olympijském závodě. Prostě to byl výborný den obou kluků a na naše poměry skvělý závod,“ řekl reprezentační trenér Milan Kadlec.

Oba čeští reprezentanti si skvěle načasovali útok. Nejdřív získali dva body za devátý z 20 celkových sprintů, sprinty č. 14 a 15 dokonce vyhráli, když jeli osamocně před celým startovním polem. A po druhém

vítězném bodování získali i 20 bodů za získané kolo na ostatní soupeře. Ale po skončení závodu jim zase rozhodčí po korekci odečetli 20 bodů za kolo ztráty.

„V průběhu závodu tam bylo několik problémů. Rozhodčí nepřipsali ztrátu kol, co dostali Honza s Denísem, když se peloton rozdělil, a těch sedm na špici je zpátky dojelo. Pak se řešily dvojice postižené pádem, kterým se v neutralizaci nepodařilo vrátit na dráhu. Kvůli tomu byly výsledky hodně zkeslené a trvalo docela dlouho,

než se všechno dalo do pořádku,“ řekl reprezentační trenér Milan Kadlec.

Na dráhu pod pěti kruhy se dráhaři-vytrvalci v českých barvách proboujeli po šestnácti letech, jejich vystoupení bylo skvělé. Cesta do Paříže však nebyla rozhodně jednoduchá. O místo v závodě v madisonu bojovali dva roky a jistotu získali až na poslední chvíli, v posledním závodě. Dohromady se dali tak trochu náhodou. Při reprezentačním podniku v Itálii totiž na sebe zbyli! „Hned napoprvé jsme skončili třetí. A protože to bylo zrovna v termínu, kdy měla být původně olympiáda v Tokiu, v žertu jsme si řekli, že na tu další pojedeme spolu,“ řekl ke společným začátkům Voneš.

Těžké zranění je nezlomilo

Před necelým rokem ležel Rugovac v nemocnici s mnohočetnými zlomeninami, ale nakonec se vzájemnou motivací dostali společně až do Paříže.

Vše se událo 9. září 2023. Rugovac, který letní dráhařskou sezonu kombinuje se silničními závody, řešil v etapě závodu Okolo jižních Čech defekt. Dostal od mechaniků

nové kolo a s doprovodnou kolonou se dostával zpět do pelotonu. Najednou ale začala auta brzdit a jeden z řidičů, aby předešel nárazu, prudce vybočil do strany. A nebohý cyklista v plné rychlosti proletěl zadním oknem do kufru. Ohnul jeden ze sloupků, vrtulníkem ho převezli do nemocnice v Českých Budějovicích. Nic z toho si ale nepamatuje. Průběh nehody si dal dohromady z toho, co popsali její svědci.

Po probuzení zjistil, že má nadvakrát zlomenou horní čelist, zlomenou spodní čelist, zlomenou lopatku, naštiplá žebra a několik obratlových výběžků. Když si myslel, že už bude moct jít domů, našli mu ještě krev na plicích. „Ležel jsem v nemocnici a rozhodl jsem se, že jestli mám tohle všechno prožívat, tak na olympiádu musím, protože jinak mi to za to nestojí,”

vypráví o možná nejtěžších chvílích své kariéry jednadvacetiletý Rugovac. Motivací měl také kvůli svému partákovi Janu Vonešovi, v té době byli přímo uprostřed olympijské kvalifikace.

„Když jsem se dozvěděl o Denisovi, proběhla mi hlavou spousta sprostých slov.

Nejsem nějaká citlivá povaha, ale u prvních fotek z nemocnice se mi udělalo zle. Bylo to šílené,” říká zase Jan Voneš. „Na druhou stranu jsem věděl, jaký je bojovník a že to spolu zvládneme. Tím, že je Denis starší, tak vždycky tahal on mě. Teď jsem musel já potáhnout jeho.”

Když se Rugovac vrátil na kolo, vážil o osm kilogramů méně, byl zesláblý a čerstvě srostlé kosti mu nedovolovaly pořádný pohyb. „Byl jsem rád, když jsem dojel během půl hodiny někam do kavárny, tam jsem čekal, až mě přestane všechno bolet, a zase se vrátil domů,” vzpomíná.

V madisonu velmi záleží na tom, aby si dráhaři sedli povahově, měli stejné vnímání závodu a dokázali si vyhovět. „Když spolu jezdí dvojice, která se tolik nezná, nebo se ti dva nemají moc v lásce, tak jedou výrazně hůř, než na co papírově mají,” přibližuje Rugovac. I oni ale v začátcích měli spolu jisté problémy. „Rychle nám ale došlo, že jeden bez druhého nejsme nic. Takže jsme dali vlastní ego úplně stranou, protože žádný z nás není důležitější. Naše výhoda je, že oba čteme závod podobně. Můžu si být jistý, že co vidím já, vidí i Honza. Protože i kdybychom chtěli, tak si během střídání nic důležitého neřekneme,” vysvětluje Rugovac.

A výsledek? Skvělé vystoupení v Paříži.

Text: Jaroslav Cícha, foto: olympijskytym.cz

Voneš dvanáctý v omniu

Třidvacetiletý mladík Jan Voneš se na dráze představil i v omniu a nezklamal. Mezi dvaadvaceti účastníky vybojoval velice slušné 12. místo. V úvodní disciplíně scratchi obsadil 17. místo, ale v následném tempo race dojel na vynikající páté pozici. Ve vylučovacím závodě skončil čtrnáctý a průběžné dvanácté místo uhájil i po bodovacím závodě. Zlato vybojoval domácí Francouz Benjamin Thomas.

„Závod hodnotím velice kladně. Úvodní scratch se mi nepovedl a věděl jsem, že v prvenství na pásce musím zabojovat. Vyšlo to na jedničku a celé omnium bylo super. Chtěl jsem být do top 15, takže dvanácté místo je skvělé. Desítka by byla sen, ale i tak jsem moc spokojený. Byli tu nejlepší závodníci světa, některé jsem porazil, a už se těším na madison,” řekl Voneš.

SEDMÁ MÍSTA PRO DEBLY

Obě deblové posádky armádního klubu Dukla se na kanále ve Vaires-sur-Marne dokázaly probojovat do finále. Výsledkem byla velmi pěkná 7. místa.

K2: Fuksové 65 setin od pódia

Bratři Martin a Petr Fuksové vylepšili svou pozici z Tokia, kde na debbkánoi obsadili desátou příčku. Tehdy ještě na kilometru. Nyní je od bronzové medaile dělilo pouhých 65 setin.

Rodáci z Nymburka byli se svým výkonem spokojeni. „Šťastný jsem byl už za finále. A kdybychom udělali ještě jednu loď, bylo by to skvělé. To se nepovedlo, ale těsnější závod jsme ještě nejeli. Opravdu se nám to povedlo, konkurence je však obrovsky silná. Kdyby mi to někdo řekl před olympiádou, tak to беру,“ konstatoval starší Martin.

Češi z finálové osmičky pokořili „pouze“ Brazilce. V těsném finiši byli další soupeři o chlup rychlejší. „V krajní dráze jsem vůbec nevěděl, jak jsou na tom ostatní. Jen když jsme předjížděli Brazilce, tak jsem si přál, aby byli víc vpředu. Bohužel,“ přidal svůj postřeh Petr.

Bratři Petr a Martin Fuksové

Jakub Špicar s Danielem Havlem

Od bronzu dělilo posádku armádního klubu Dukla jen 65 setin, od stříbra 75. „V koutku duše vždycky myslíte a makáte pro to, abyste si tu věc pověsili na krk. Tady se nic jiného neřeší. Na olympiádě ani mistrovství světa jsme se spolu lépe nikdy neumístili, takže to bereme,“ poznamenal Martin.

Těšilo je i zvládnuté semifinále, které bylo opravdu nabitě. Na Rumuny si věřili. „Počkali jsme si na ně a ke konci je jen

předjeli. Zkušeně jsme si to pohlídali,“ vysvětlil strategii Petr.

„Je důležité také zmínit, že spousta kluků v této kategorii se soustředí právě jen na debla. Jsou na něm každý trénink, u nás to je kvůli mému singlu jinak. Péťovi patří velký dík, že mě v tomhle toleruje. Byli jsme šest desetín od medaile. Je potřeba to brát pozitivně a vzít si z toho jenom to nejlepší,“ doplnil Martin.

K2: Špicarovi s Havlem pomáhaly finiše

I kajakáři Jakub Špicar s Danielem Havlem se s kvalitní konkuncí popasovali náramně.

Už postup do finále byl velkým úspěchem. „Jsme rádi, že jsme se tam dostali. Jen nám v poslední jízdě bohužel trochu chyběla energie. Nebyl tam už ten náš nástup, jaký bychom potřebovali. Alespoň, že jsme předjeli jednu loď,“ řekl s upřímností Havel.

Češi se ve Vaires-sur-Marne prezentovali především skvělými finiši. Hlavně v semifinále ukázali pořádné turbo. „Jsme spíš tempaři s vlohami z kilometru, který se už bohužel nejezdí. Čelíme tak výbušnějším posádkám, je tam rychlostní deficit. Ale dokážeme v závěrech právě díky tempu hodně dotahovat.“

Havel krásným výsledkem oslavil 33. narozeniny. Z olympijských her vlastní už dva bronz z kategorie K4 z Londýna 2012 i Ria 2016. Špicar byl na největším sportovním svátku poprvé. „Je to pro mě splněný sen. Užil jsem si to tady nadmíru. Bydleli jsme ve vesnici, mohli pokecat s ostatními. Oprostili jsme se od závodů. Nervozita byla menší. A s tím, co jsme tady předvedli, můžeme být spokojeni,“ konstatoval spokojeně.

Text: Pavel Král, foto: olympijskytym.cz

NYMBURSKÉHO ZASTAVILY DESÍTKY

Postup byl blízko

V Châteauroux, vzdáleném 270 kilometrů od Paříže, měli zázemí sportovní střelci. Nejlepším výsledkem bylo 9. místo puškaře Petra Nymburského. Jak svá vystoupení hodnotili?

Vypnul telefon, vsadil na novou kombinézu

Byl soustředěný jako nikdy před tím. Dokonce si pár dní před startem olympijského závodu vypnul telefon a pořídil si jinou SIM kartu, aby mohl komunikovat pouze s nejbližším týmem. Petr Nymburský, jenž nakonec obsadil v kvalifikaci třípolohové malorážky první nepostupovou pozici (9.), dělal pro úspěch na střílnici v Châteauroux maximum. „Patřím mezi lidi, kteří vnímají hlasy okolí. Že jsem je odstříhl, za to se jim omlouvám, ale bylo to nezbytné. Chtěl jsem mít klid a jít do toho s čistou hlavou. Dokonce jsem eliminoval i internet,“ obhajoval své počínání.

Vsadil rovněž na novou kombinézu, i když šlo poměrně o risk. Střílel v ní jen párkrát. „Tento krok se ukázal být také správným. Snažil jsem se využít potenciál její tvrdosti. Ta starší, v níž jsem do poslední chvíle trénoval, abych si to udělal těžší, je už poměrně opotřebovaná a v teple, které tu panovalo, bych tím byl určitě handicapován,“ byl si jist.

Do finále nakonec těsně neprošel vinou menšího počtu zasažených desítek. Postup mu vyfoukl parťák Jiří Přívratský a Swapnil Kusale z Indie. „S klidným svědomím mohu říct, že jsem tam nechal maximum.“

Oproti předešlým hrám v Tokiu zaznamenal velký posun. „Nebyl jsem tolik ve stresu. Věděl jsem, do čeho jdu. Zkušenosti z doby před třemi lety mi moc pomohly. Střílel jsem hlavou, což je opravdu důležité. Co jsem si předsevzal, to jsem splnil. Byl jsem pořád ve hře.“

Po závěrečném výstřelu přišel k výsledkové tabuli a zjistil, že je smolně devátý. „Tak to prostě je. Chtělo to ještě něco navíc, i když nástřel 590 bodů byl v daných podmínkách lehce nadprůměrný,“ krčil rameny.

Skončit o chlup za postupovou osmičkou, ke všemu na olympijských hrách, by leckoho pořádně namíchlo. Puškař

armádního klubu Dukla je však známý svým smyslem pro fair play i klidnou povahou. „Nejvíce mě mrzí jedna rána vleže. Kdyby tam spadla desítka místo devítky, mohlo být všechno jinak. Je to škoda, ale zároveň moje chyba,“ řekl sebekriticky.

Ve finále držel palce kamarádovi Přívratskému (Olymp). „Má buldočí sílu. Dokáže nakopnout motor, i když mu to třeba tolik nejde. Doufám, že to ukáže,“ poznamenal před souboji o medaile. Bohužel se neurodilo, český reprezentant skončil těsně pod stupni. „Fandili jsme, co jsme mohli. Nedá se nic dělat,“ povzdechl si. „Jirku dělilo od bronzu 0,7 bodu. Přišel o to vestoje, kde nabral rozhodující ztrátu. Vítězný Číňan je úžasný střelec, kde nastoupí, tam vyhraje. Sergej Kuliš z Ukrajiny to taky umí. Udělal minimum chyb. Ale překvapil mě třetí Ind, od něho jsem takový výkon nečekal,“ okomentoval pořadí devětadvacetiletý rodák z Tábora.

Další olympijské hry se konají v roce 2028 v Los Angeles. „Jeden cyklus se uzavřel, začne další. Jsou to čtyři roky a dlouhá cesta. Možná se změní i pravidla. Nemá cenu předbíhat. Třetí účast by mě ale samozřejmě ohromně lákala,“ poznamenal s úsměvem Petr Nymburský.

STŘÍLELI V CHÂTEAUROUX

František Smetana s Veronikou Blažičkovou odletěli do Paříže mezi prvními. Štěstí jim přišli popřát ředitel Pavel Benc a jeho zástupce Radek Jančík.

Skolila ji nervozita

Zkušenosti ale přijdou Blažičkové vhod

Těsně před olympiádou oslavila jednadvacáté narozeniny. Věk, kdy se na vrcholové sportovní scéně zpravidla rozkoukáváte. Puškařka Veronika Blažičková je však trošku jiný případ. Místenku na hry v Paříži si vystřílela v devatenácti (!) stříbrem na mistrovství Evropy ve Vratislavi. I proto se od ní možná očekávaly malé zázraky.

V Châteauroux nastoupila do tří disciplín. Ale teprve na palebné čáře pocítila obrovskou tíhu z tak důležitého závodu, jakým je ten olympijský. „Byla jsem víc nervózní, než bývám. Snažila jsem se s tím nějak pracovat, ale ten mediální tlak je tak velký, že člověka doběhne,“ konstatovala bez výmluv.

Nejlépe si vedla v třípolohové malorážce, v níž skončila na solidním 16. místě. „Bylo tam pár zbytečných chyb a věcí, které mi úplně nešly. Ale bojovala jsem. Šlo o moje třetí vystoupení, cítila jsem se mnohem komfortněji.“

Podobnou zkušenost má řada sportovců. Vyprávět by mohl její parťák z Dukly i reprezentačního týmu Petr Nymburský. Ten před třemi roky v Tokiu závod v rámci své premiéry pod pěti kruhy totálně zardil. No, a nyní se už pral o postupovou osmičku. „Já byla od finále velmi daleko, ale u Péti mě to mrzelo fakt hodně. Byla jsem

z toho smutná. Stejně tak v případě Patrika Jáně, Slováka, s nímž se hodně kamarádíme. Ten byl pro změnu desátý těsně za Petrem,“ uvedla Blažičková.

Dívce studující Západočeskou univerzitu každopádně přijdou zkušenosti z takto významné akce velice vhod. Příště se už tolik nerozklepe. A brzy zase dokáže něco velkého. Třeba už na blížícím se mistrovství světa juniorů. Má to v sobě, tomu věřte.

Nejdřív test, teprve pak úspěch

Kěž by to tak bylo i s olympiádou, přeje si Smetana

Poslat mu přihrávkou pod koš, pohodlně míč uklidí do sítky. Měří totiž 201 centimetrů. A jen pro zajímavost: velikost boty má 47. Jenže František Smetana neholduje basketbalu, ale sportovní střelbě. V Châteauroux si ve vzduchovce odbyl olympijskou premiéru, a přestože nedosáhl nijak oslnivého výsledku (38.), byl s předvedeným výkonem spokojený. „Hlavou jsem to zvládl. To je pro mě hlavní bonus pro příště,“ konstatoval pozitivním tónem dvoumetrový sympaťák.

Nad svými parťáky z českého týmu ční jako Eiffelovka. To ostatně už v mládí, když se ve třinácti rozhodl navštěvovat kroužek střelby. Už tehdy měl se svou postavou jistý problém. „Sehnat střelecký kabát a boty v mé velikosti byl v začátcích velký problém. Používal jsem, co bylo nejdostupnější. Klasicky řečeno – byla to bída,“ nezdráhal se zavzpomínat na žákovské časy.

Terč, zejména jeho střed, se pro něho stal ohromnou výzvou. Zatímco vrstevníci odpadali, on cítil tohu se pořád zlepšovat. Na tréninky chodil častěji, začaly se rodit drobné úspěchy. „Po jistě době mi koupili na míru ušité oblečení, už to znamenalo obrovský

posun. A dokonce jsem začal zjišťovat, že ani ta moje výška není úplně nevýhoda. Náš sport je především o psychické odolnosti a pochopení, co funguje nejlépe. Není důležité, jestli jste velcí, či malí, ale jestli dokážete v závodě uchopit správné věci z tréninku," poznamenal šestadvacetiletý rodák z Uherského Hradiště.

Smetana v mládí vytěžil i ze skutečnosti, že se střelnice nalézala za jeho bydlištěm. „Na Uherskobrodsku zase tolik možností ke sportování nebylo. O basketbalovém oddíle jsem ani neslyšel. A když jsem jednou vyrazil na florbal, tak jsem tam nedošel, protože jsem to sportoviště jednoduše nenašel. Střelnice byla hned za domem. Proto vyhrála tato varianta.“

Ke všemu přišly výhody. Klub v Nivnici, zaměřující se na činnost s talentovanou mládeží, byl finančně štědře podporován. „Nepocházím z movité rodiny, proto šlo v mém případě o zásadní věc. Kdybych si to měl hradit sám, skončil bych velmi brzo. V oddíle nám platili i startovné, někdy přispívali na cestáky. To mi umožnilo se rozvíjet," říká s naprostou vážností.

Zásadní spolupráce s Emmonsem

I jeho růst ovlivňovali trenéři. Poznal jich několik. „Někdy jejich rady smysluplné byly, někdy ne. Rozhodně nerad slyším výroky, že jsem byl rozený talent.“

Zásadní přerod v jeho kariéře nastal v roce 2017, kdy v Dukle začal spolupracovat s Matthewem Emmonsem, držitelem všech tří olympijských kovů. „Od té doby jsem se vlastně opravdu učil střílet. Na náš sport jsem získal úplně jiný náhled. Vedli jsme i diskuse na téma: co vlastně talent vůbec je. Až s Mattem jsem se o tom dokázal v hlubší míře pobavit a jak ho případně využít.“

Na výraznější úspěchy na mezinárodní scéně Smetana čekal do svých čtyřadvaceti. Píle a poctivý přístup mu je ale přinesly v hojně míře. Ví, jak chutnají týmová zlata z mistrovství Evropy či individuální bronz ze světového šampionátu. Díky němu si také vybojoval

kvalifikační místo pro olympijské hry v Paříži. „Střelec zraje časem. Také z muzikanta se stane virtuos až po tvrdém drilu. Pod to se podepisuju. V tréninku vám to odstřílí kdokoliv, v závodě je to jiné. Myslím, že mi velmi pomohlo, že jsem na velké akce vyrážel až poté, co jsem svou výkonnost stabilizoval. Tedy jako dospělý," má jasno.

Smetanova výsledková sinusoida nemá nijak dramatické výkyvy. Přesto se chce věřit, že si vše musí nejprve otestovat, aby z nabyté zkušenosti následně vytěžil co nejvíce. „Asi to tak je," souhlasí. „Na první Evropu i svět jsem odlétal s tím, že to jedu vyzkoušet a hlavně to ustát. Při dalších startech pak přišly i pěkné výsledky.“

Podobně to měl při své premiéře na olympijských hrách v Paříži. Za čtyři roky v Los Angeles by tedy podle předešlé prognózy mohl mířit vysoko. „Kéž by to tak bylo," směje se.

Problémy se zrakem

V Châteauroux jej bohužel provázely problémy se zrakem. Řešil je už před příjezdem do dějiště. Po nasazení kontaktních čoček Smetana do dvanácti hodin nevidí úplně dobře. A závod bohužel začínal už v jedenáct. „Blbě mně slzí oko, čočka se zamlžuje. Možná jsem mohl vyzkoušet jinou variantu, ale riskoval bych. Když bych si nakapal a nefungovalo by to, proklínal bych se. Olympiáda je jednou za čtyři roky, měl jsem strach. S panem doktorem musíme něco vymyslet," poznamenal chlapsky.

Umístění ve čtvrté desítkě nebral nijak dramaticky. „Už od mala jsem přemýšlel, jaké to je závodit na olympiádě. Obdivoval jsem všechny ty sportovce, že se nerozklepou. Mně se dříve klepaly nohy i při závodech v Horní Dolní. Tady jsem si při nástupu všechno pečlivě zkontroloval, stoupl si do polohy, vzal zbraň do ruky, podíval se přes mířidla, a ouha, neviděl jsem na terč. Po nástřelu jsem se cítil už velmi dobře a byl překvapený, že jsem to i přes zdravotní table obstojně zvládl.“

Rampula roli černého koně nepotvrdil

Mnozí jej pasovali na černého koně rychlopalné pistole. Disciplínu, při níž se střílí dohromady 60 ran na vzdálenost 25 metrů a vždy na pět terčů, které se k soutěžícím otáčejí v sériích na 8, 6 a 4 sekundy, ovládá čtyřadvacetiletý Matěj Rampula mistrně.

V Châteauroux bohužel tyto prognózy nenaplnil. Hon za medailí se mu výrazně vzdálil už po první polovině soutěže. „Začal jsem dobře. Měl jsem tam dvě perfektní položky. Pak jsem si ale bohužel špatně stoupl, zopakoval chybu z tréninku, a přišly nedojeté rány vpravo. To mě trochu rozhodilo a už jsem to nespravil. Nakonec jsem měl pět ran, které skončily o milimetr vedle desítky. Škoda," vrátil se k zásadním pochybením. Druhá 'stage' mu totiž vyšla náramně, nastřádal v ní nádherných 293 bodů. „Spravil jsem si náladu. Čekal jsem, že budu více nervózní, ale zvládal jsem to dobře," těšilo ho.

Ještě než kvalifikace končila, tušil, že mezi šesticí finalistů neprojde. „Hodně kluků nasbíralo v první půlce 293 bodů, já 288, takže ztráta byla výrazná," uvědomoval si pistolář Dukly Plzeň.

Působení v Châteauroux jinak hodnotil pozitivně. Hlavně si vyzkoušel, jak se střílí před plnějšími ochozy. „Na závodech Světového poháru tohle nebývá. Při kvalifikaci je úplně prázdná, lidé přijdou až na finále. Tady jsem si ověřil, že mi diváci nevadí. Že je dokážu úspěšně ignorovat a jet si podle svého.“

Jeho cíle však mířily přeci jen výše. Vždyť letos na velkých akcích scházal ve finále pouze jednou. „Tohle nevyšlo. Všichni víme, že v rychlopalce máme dvanáct pokusů, a když se jeden nepovede, jste ze hry. To byl bohužel i můj případ," řekl bez výmluv.

Text: Pavel Král, foto: olympijskytytm.cz

REPREZENTOVALI

Veronika Blažíčková
sportovní střelba

Ondřej Cink
MTB (horská kola)

Josef Dostál
kanoistika

Tereza Fišerová
vodní slalom (kayak cross)

Tomáš Habarta
atletika

Patrik Hájek
atletika

Daniel Havel
kanoistika

Lucie Hlaváčková
moderní pětiboj

Volodymyr Myslyvčuk
atletika

Tomáš Němejc
atletika

Veronika Novotná
moderní pětiboj

Petr Nymburský
sportovní střelba

Klára Davidson Spilková
golf

Jiří Šimánek
veslování

pod pěti kruhy

Martin Fuksa
kanoistika

Petr Fuksa
kanoistika

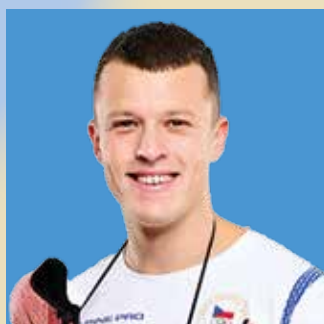
Marek Grycz
moderní pětiboj

Jan Voneš
dráhová cyklistika

Nikoleta Jíchová
atletika

Ondřej Macík
atletika

Vít Müller
atletika

Nikola Ogrodníková
atletika

Matěj Rampula
sportovní střelba

Denis Rugovac
dráhová cyklistika

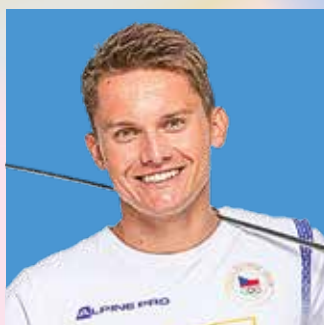
František Smetana
sportovní střelba

Jakub Špicar
kanoistika

Jakub Vadlejš
atletika

Martin Vlach
moderní pětiboj

Miroslav Vraštil
veslování

NEJMLADŠÍ BYLA NEJLEPŠÍ

Pětibojařka Hlaváčková pronikla do TOP 10!

Z čtveřice moderních pětibojařů Dukly Praha si o medaile ve finále zazavodila jen ta nejmladší z nich, osmnáctiletá Lucie Hlaváčková. Svěrenkyně někdejšího šampiona Davida Svobody obsadila výborné 10. místo.

Ve finále chyběli čeští muži. Martin Vlach skončil celkově devatenáctý, Marek Grycz byl klasifikován na 27. pozici. Do finále měla nakročeno i Veronika Novotná, která však v areálu ve Versailles při závěrečném semifinálovém běhu těžce zkazila střelbu z laserové pistole a na hrách skončila 27. Čtyřiatvacetileté závodnici po úvodním kole šermu patřilo čtvrté místo. Skvěle zajela i parkur, kde přišla pouze o sedm bodů. Při plavání si sice vedla průměrně, ale v elitní devítce, která postupovala do finále, byla pátá a měla výhodu 22 sekund. Ty ale ztratila hned na první střelbě, kde nezvládla trefit pět terčů v maximálně vymezeném padesátivteřinovém limitu a propadla se za elitní desítku. Na třetí střelbě nepovedený výkon zopakovala a v semifinálové skupině obsadila nakonec až 14. místo.

Mladičká Hlaváčková si lehce negativní bilancí v šermu vytvořila poměrně dobrou výchozí třináctou pozici. A bezchybný

parkur ji poté vystřelil do horní poloviny pořadí. Po plavání se mírně propadla, a tak do běhu se střelbou startovala na hraně postupu jako devátá. Potvrdila ale roli dobré běžkyně a navzdory drobným problémům na poslední položce bezpečně finálové místo jako šestá v pořadí uhájila.

Povedené finále

Ve finále nejprve udělala na parkuru jednu chybu, což jí stálo sedm bodů a sedm trestných vteřin v konečném součtu. V bonusovém šermu pak porazila nejstarší finalistku Lauru Asadauskaiteovou z Litvy a poté i Annu Jurtovou ze Švýcarska. Ve třetím duelu ale nestačila na Němku Anniku Zillekensovou. V šestičlenné skupině doplavala čtvrtá v čase 2:20,54, tedy zhruba o sekundu pomaleji než v semifinále.

Do závěrečného tříkilometrového běhu s laserovou střelbou vyrazila ze čtrnácté pozice. Na vedoucí Elodie Clouvelovou

z Francie ztrácela 1:13, k zisku bronzu potřebovala nahnat 42 vteřin. Ale ještě po třech střeleckých položkách byla stále čtrnáctá. Kupředu se posunula až v závěru.

Cílem proběhla jedenáctá, ale po trestu pro Španělkou Lauru Herediovou se posunula na desátou pozici, a může tak být se svým výkonem na hrách víc než spokojená.

„Radost je velká. Top desítka v pětiboji znamená, že se všech pět disciplín poskládalo dobře. Úplně ze začátku bych byla spokojená s finále, což se podařilo. Pak jsem si řekla, že TOP 10 by bylo super, a vyšlo to,“ poznamenala po povedeném závodě.

Prostředí ve Versailles ji okouzilo. „Byly plné tribuny, patnáct tisíc diváků, na což nejsem zvyklá. Nádhera. A i nádherný výhled do zahrad zámku. Užila jsem si to hodně.“

Éra s koňmi skončila

Olympijským kláním skončila éra moderního pětiboje s parkurem, který nahradí překážkový závod. Vyrovnat se s tím musí i mladá česká hvězdička.

„Uvidíme, jak to bude. Za sebe říkám, že koně nic nenahradí. Tu novou disciplínu (překážková dráha) jsem zatím ani moc nezkoušela trénovat. Bude to samozřejmě těžké, ale změna je život,“ konstatovala.

Příští olympijské hry jsou podle ní ještě hodně daleko. „Olympiáda je za čtyři roky. Určitě bych se tam chtěla ukázat. Do té doby času dost. Teď asi mám jiné priority a uvidím, jak se k tomu postavím do budoucna,“ uvedla Hlaváčková.

Jedno je jisté, startovní pole se výrazně obmění. „Pro vítězku a hodně medailistek je to poslední olympiáda, pro všechny je to poslední závod s koňmi. Všichni jsme smutní, protože tady ti koně byli zvlášť dobří a šikovní. Parkur jsme si užily, byl dobře postavený, vysoký. Určitě nostalgii probíhala,“ přiznala. Je rovněž přesvědčena, že současní třicátníci s moderním pětibojem skončí. „A ty kolem pětadvaceti to bavit nebude,

Martin Vlach

protože ta nová disciplína je taková, že to baví spíš děti,“ řekla upřímným tónem.

První zkušenost pod pěti kruhy jí přinesla cenné zkušenosti, v olympijské vesnici se jí líbilo. „Je to jiný svět uprostřed našeho světa. Mně se hlavně líbila jídelna,

dvacet čtyř hodin otevřená, což mi přijde super pro sportovce.“

Text: Jaroslav Cícha, foto: olympijskytym.cz

Pohledem kouče Davida Svobody

„Lucka předvedla úžasný výkon nejen tady, ale celé poslední dva roky, co jsme se trochu drze rozhodli olympiádu zkusit, protože jí bylo teprve šestnáct. Závodnický neuvěřitelně vyrostla, nasbírala mnoho zkušeností. Přístup si zaslouží nejen desítku, ale daleko hezčí výsledky v budoucnosti. Udělala maximum toho, co jsme si mohli přát. Pokud u sportu vydrží, čeká nás hezká budoucnost,“ řekl olympijský vítěz z Londýna 2012.

Zároveň jej těšilo, že mladá dívčina zvládla sportovní vrchol i psychicky. „Kupodivu už na mnoha akcích byla, už toho stihla dost. Světové poháry, mistrovství světa i Evropy, Evropské hry. Samozřejmě před takovou kulisou je to pro pětibojaře něco výjimečného. Lucka to zažila poprvé. Na druhou stranu měla dva starty, semifinále a finále, což je v historii na olympiádě poprvé. Zvládla to velmi dobře, daleko ostřílenější závodnice dělaly větší chyby. Závodila nad hranici vlastních možností,“ uvedl Svoboda.

KAYAK CROSS

Naděje Fišerové pohasly v osmifinále

Na své druhé hry proklouzla na poslední chvíli. I díky shodě náhod. Vodácká obojživelnice Tereza Fišerová se na nich nepředstavila ani na kánoji, ani na kajaku. Ale v nové olympijské disciplíně – kayak crossu.

Právo reprezentovat Českou republiku si vyjela vítězstvím v seriálu domácích nomináčnických závodů, potřebovala však místo specialisty, které se udělovalo medailistům při kvalifikaci v rámci Světového poháru na kanálu v Troji. Do finále se sice neprobojovala, naději jí ale dala parťáčka Tereza Knebllová. Ta sice cílem projela jako první, ale nadšení po chvíli vystřídal slzy, když ji rozhodčí po dodatečné penalizaci zařadili na čtvrté (nepostupové) místo.

Naštěstí se vše obrátilo k dobrému po relokaci olympijských míst, tedy poté, co britský tým nevyužil svou kvótu a místo dle pořadí připadlo právě Fišerové. „Je pravda, že už po světáku v Praze jsem měla

informaci, že nemám přestávat trénovat, protože tu existuje malá naděje. Tak jsem trénovala, čekala a doufala. Byla jsem připravená na obě varianty a nakonec to vyšlo. Podívám se na druhé olympijské hry, ve Francii to bude úplně něco jiného. Těším se hlavně na tu atmosféru, která v Tokiu trochu chyběla,“ radovala se po skvělé červnové zprávě.

Do přípravy záhy vložila veškeré úsilí. V Paříži absolvovala na nové lodi přípravný kemp, vsadila i na spolupráci s Vítem Přindišem, jedním z nejlepších českých kajakářů, jež se zároveň na kayak cross delší dobu specializuje. „Sám mi pomoc nabídl a já jí ráda využila. Vítek je špičkový

závodník. Každým dnem jsem cítila progres,“ říkala s vyhlídkami na dobrý výsledek před odletem.

Na olympijském kanále ve Vaires-sur-Marne byl kayak cross rozvrstven do čtyř dní. Začínalo se časovkou, následovaly opravy a poté teprve vyřazovací boje.

Potíže s eskymáky

Naděje Terezy Fišerové, mistryně Evropy z roku 2022, bohužel pohasly už v osmifinále. Na 210 metrů dlouhé trati obsadila ve své rozjíždce třetí pozici. Do čtvrtfinále postoupily její rivalky – Moni- ca Doria Vilarrublaová z Andorry a Britka Kimberley Woodsová.

„Velké potíže jsem měla s eskymáky. Ty mně dávaly opravdu zabrat. Hlavně kvůli tomu jsem vypadla,“ byla přesvědčena. „Tento manévr mě trápil už v časovce, kdy jsem po obratu najela na překážku, a tím pádem ztratila cenné vteřiny. To samé přišlo i v osmifinále, kdy všechno bylo mnohem divočejší. Holky jsem se ještě snažila dojet, ale byly už hodně daleko,“ pronesla smutným tónem.

„Jinak si nic nevyčítám. Kayak crossu jsem obětovala všechno. Postupně jsem se lepšila, zvykala si na parádní atmosféru a zaplněné tribuny. Takticky jsem to rovněž zvládala, ale pod vodou jsem bohužel neodhadla, kam loď přesně jede. Eskymáka jsem bohužel zvedala nadvakrát, čímž vznikla rozhodující ztráta.“

Fišerové svítla naděje ještě z možné diskvalifikace Andořanky. „Měla tam podobný, ne-li úplně stejný průjezd jako Terka Kneblova v Troji. Ta tehdy dostala penalizaci, Monice to na olympiádě prošlo. Z těchto nejednotných pravidlových rozhodnutí jsem zklamaná,“ netajila jistě rozčarování nad metrem rozhodčích.

Celkové vítězství a první olympijské zlato v nové a divácky velmi atraktivní disciplíně slavila mezi ženami Noemie Foxová z Austrálie.

Text: Pavel Král, foto: olympijskym.cz

Slalomářský areál ve Vaires-sur-Marne

Co je kayak cross

Kayakcross, známý také jako extrémní kajak, je verze kajakářského slalomu na divoké vodě, která vznikla v roce 2015. Podobně jako u tradičního slalomu na kajakovi a kánoi, i zde kajakáři manévrují přes vodní překážkovou dráhu se strategicky umístěnými brankami. Zatímco původní forma je sama o sobě adrenalinová, kayak cross posouvá laťku ještě výše – přesněji více než dva metry do vzduchu. V závodě se čtyři soupeři spouštějí z rampy a seskakují do vody pod sebou.

Jde o kontaktní sport, takže během závodu s časem mohou soutěžící použít svá pádla na zmaření šancí svých rivalů. Před průjezdem cílovou čarou v jasně vyznačené zóně musí absolvovat i tzv. eskymáka. Tento akrobatický trik zahrnuje převrácení se s kajakem do vody a následné dokončení vnořením se na druhou stranu. Celá show obvykle trvá jednu minutu.

Scénář se několikrát opakuje, vítězové postupují vyřazovacím pavoukem, dokud se startovní pole nezúží na poslední čtveřici, která si to rozdává o vítězství.

Golfistka Davidson Spilková SI PŘÁLA HRÁT LÉPE

Olympijskou vítězkou v golfu se stala Novozélandanka Lydia Koová, která v Paříži zkompletovala svou sbírku medailí pod pěti kruhy. Bývalá světová jednička vylepšila druhé místo z Ria de Janeira a bronz z Tokia. Nejlepší česká golfistka posledních let Klára Davidson Spilková z Dukly Praha obsadila 41. místo.

Vítězka dvou turnajů Ladies European Tour Davidson Spilková v závěrečný den turnaje zahrála čtyři rány nad par a klesla o devět míst. Oproti tokijským hrám si pohoršila o osmnáct pozic. V roce 2016 v Riu de Janeiro při návratu golfu do olympijského programu skončila na 48. příčce.

„Na greenech se to nepotkalo. Hodně mě to mrzí. Myslím, že jsem měla na to, abych hrála lépe,“ řekla devětatřicetiletá hráčka. „I tak to byla super zkušenost. Měly jsme tu spoustu diváků a bylo krásné zase reprezentovat naši zemi,“ dodala Spilková.

ZASE SMŮLA Bikera Cinka postihly v cross country defekty

Defekt v Tokiu, teď v Paříži dokonce dva. Biker Ondřej Cink si na olympiádách vybírá pořádnou dávku smůly. I proto dokončil náročné cross country na horských kolech v kopcovitém terénu Elancourt Hill až na 25. místě. Na vítězného Thomase Pidcocka z Velké Británie, který obhájil zlato, ztratil 6:06 minuty.

„Když to vyjde na TOP 10, budu spokojený, když ještě lépe, překvapím sám sebe.“ Tahle slova vyřkl krátce před startem nejdůležitějšího závodu sezony. Bohužel zůstalo jen u přání.

Po prvním kole byl sedmnáctý se ztrátou 15 vteřin na čelo. Jenže přišel první defekt a Cink se propadl až do čtvrté desítky. „Ztratil jsem tam hodně času, vyřadilo mě to z boje o patnáctku, možná i lepší umístění. Pak jsem měl ještě další defekt předku, snažil jsem se bojovat, ale samozřejmě to už pak nebylo jednoduché,“ přiznal třiatřicetiletý člen armádního centra Dukla. „Jinak se mi jelo dobře, ale výsledek je špatný,“ zhodnotil výstižně své vystoupení.

„Ondra jel jeden ze svých nejlepších letošních závodů. Je obrovská škoda, že měl dva defekty. Ale to se prostě občas stane. Při závodech mužů i žen to postihlo nezvykle vysoké procento jezdců,“ poznamenal Viktor Zapletal, reprezentační trenér českého týmu. „Jeho výkon je pro něj samotného i pro nás motivací do další práce, má potenciál minimálně na světovou top 15,“ naznačil Cinkovy možnosti Zapletal.

Stříbro za vítězným Pidcockem, jenž triumfoval i přes defekt na trati, bral s odstupem devíti vteřin domácí Francouz Victor Koretzky, bronz pak Alan Hatherly z Jihoafrické republiky.

BILANCE OH

Češi v pořadí národů na 28. místě, nejúspěšnější byli Američané

Na olympijských hrách v Paříži získali čeští sportovci pět cenných kovů, tři zlata a dva bronz, což stačilo v hodnocení národů na 28. místo.

O zlaté medaile se postarali tenisté Kateřina Siniaková a Tomáš Macháč ve smíšené čtyřhře a rychlostní kanoisté Martin Fuksa a Josef Dostál. Bronzovou radostí překvapilo družstvo kordistů ve složení Jiří Beran, Jakub Jurka, Martin Rubeš a Michal Čupr a oštěpařka Nikola Ogrodníková.

Nejúspěšnější zemí byly Spojené státy americké, které se ziskem 126 medailí prožily nejbohatší hry od olympiády v Los Angeles v roce 1984.

Medailová bilance zemí po 329 soutěžích:

		zlato	stříbro	bronz	celkem
1.	USA	40	44	42	126
2.	Čína	40	27	24	91
3.	Japonsko	20	12	13	45
4.	Austrálie	18	19	16	53
5.	Francie	16	26	22	64
6.	Nizozemsko	15	7	12	34
7.	Velká Británie	14	22	29	65
8.	Korea	13	9	10	32
9.	Itálie	12	13	15	40
10.	Německo	12	13	8	33
11.	Nový Zéland	10	7	3	20
12.	Kanada	9	7	11	27
13.	Uzbekistán	8	2	3	13
14.	Maďarsko	6	7	6	19
15.	Španělsko	5	4	9	18
16.	Švédsko	4	4	3	11
17.	Keňa	4	2	5	11
18.	Norsko	4	1	3	8
19.	Irsko	4	0	3	7
20.	Brazílie	3	7	10	20
21.	Írán	3	6	3	12
22.	Ukrajina	3	5	4	12
23.	Rumunsko	3	4	2	9
24.	Gruzie	3	3	1	7
25.	Belgie	3	1	6	10
26.	Bulharsko	3	1	3	7
27.	Srbsko	3	1	1	5
28.	ČESKO	3	0	2	5
29.	Dánsko	2	2	5	9
30.	Ázerbájdžán	2	2	3	7
	Chorvatsko	2	2	3	7
32.	Kuba	2	1	6	9
33.	Bahrajn	2	1	1	4
34.	Slovinsko	2	1	0	3
35.	Tchaj-wan	2	0	5	7
36.	Rakousko	2	0	3	5
37.	Hongkong	2	0	2	4
	Filipíny	2	0	2	4
39.	Alžírsko	2	0	1	3
	Indonésie	2	0	1	3
41.	Izrael	1	5	1	7
42.	Polsko	1	4	5	10
43.	Kazachstán	1	3	3	7
	Jamajka	1	3	2	6
44.	JAR	1	3	2	6
	Thajsko	1	3	2	6
47.	Etiopie	1	3	0	4

		zlato	stříbro	bronz	celkem
48.	Švýcarsko	1	2	5	8
49.	Ekvádor	1	2	2	5
50.	Portugalsko	1	2	1	4
51.	Řecko	1	1	6	8
	Argentina	1	1	1	3
52.	Tunisko	1	1	1	3
	Egypt	1	1	1	3
	Botswana	1	1	0	2
	Chile	1	1	0	2
55.	Svatá Lucie	1	1	0	2
	Uganda	1	1	0	2
59.	Dominikánská rep.	1	0	2	3
60.	Guatemala	1	0	1	2
	Maroko	1	0	1	2
62.	Dominika	1	0	0	1
	Pákistán	1	0	0	1
64.	Turecko	0	3	5	8
65.	Mexiko	0	3	2	5
66.	Arménie	0	3	1	4
	Kolumbie	0	3	1	4
68.	Kyrgyzstán	0	2	4	6
	KLDR	0	2	4	6
70.	Litva	0	2	2	4
71.	Indie	0	1	5	6
72.	Moldavsko	0	1	3	4
73.	Kosovo	0	1	1	2
	Fidži	0	1	0	1
	Jordánsko	0	1	0	1
74.	Mongolsko	0	1	0	1
	Panama	0	1	0	1
	Kypr	0	1	0	1
79.	Tádžikistán	0	0	3	3
	Grenada	0	0	2	2
80.	Malajsie	0	0	2	2
	Albánie	0	0	2	2
	Portoriko	0	0	2	2
	Tým uprchlíků	0	0	1	1
	Pobřeží slonoviny	0	0	1	1
	Kapverdy	0	0	1	1
84.	Katar	0	0	1	1
	Peru	0	0	1	1
	Zambie	0	0	1	1
	Singapur	0	0	1	1
	Slovensko	0	0	1	1

Pozn.: Medaile neutrálních sportovců (AIN) z Ruska a Běloruska se do bilance zemí nezapočítávají.

PARIS

DUKLÁCI V OLYMPIJSKÝCH ČÍSLECH

ATLETIKA

MUŽI:

Oštěp: 1. Nadím (Pák.) 92,97 – olympijský rekord, 2. Čopra (Ind.) 89,45, 3. Peters (Gren.) 88,54, **4. Vadlejch** (ČR) 88,50

Kvalifikace: 1. Čopra (Indie) 89,34...**7. Vadlejch** (ČR) 85,63 – postoupil do finále

Kladivo – kvalifikace: ...**16. Myslyvčuk** 73,84, **31. Hájek** (oba ČR) 68,80 – nepostoupili do finále

Rozběhy:

200 m: 1. Bednarek (USA) 19,96...**40. Němejc** 21,03, **41. Macík** 21,04 (oba ČR). **400 m př.:** 1. Warholm (Nor.) 47,57...**25. Müller** (ČR) 49,44. **3000 m př.:** 1. Tindouft (Mar.)...**Habarta** (ČR) nedokončil

Opravy:

200 m: 1. Zeze (Fr.) 20,40...**15. (celkově 33.) Němejc** 20,84, **19. (celkově 37.) Macík** 21,14 (oba ČR) nepostoupili do semifinále. **400 m př.:** 1. Bengtström (Švéd.) 48,63...**8. (celkově 26.) Müller** (ČR) 48,96 – nepostoupil do semifinále

ŽENY:

Oštěp: 1. Kitagučiová (Jap.) 65,80, 2. Van Dyková (JAR) 63,93, **3. Ogrodníková** (ČR) 63,68, 4. Kolaková (Chorv.) 63,40, 5. Ruizová (Kol.) 63,00, 6. Aguilarová (Šp.) 62,78

Kvalifikace: 1. Andrejczyková (Pol.) 65,52...**11. Ogrodníková** (ČR) – postoupila do finále

Rozběhy:

400 m př.: 1. Bolová (Niz.) 53,38...**25. Jíchová** (ČR) 55,45

Opravy:

400 m př.: 1. Mo (Čína) 54,75...**12. (celkově 30.) Jíchová** (ČR) 55,31 – nepostoupila do semifinále

CYKLISTIKA

Cross country – muži (35,2 km): 1. Pidcock (Brit.) 1:26:22, 2. Koretzky (Fr.) -9, 3. Hatherly (JAR) -11, 4. Braidot (It.) -34, 5. Flückiger (Švýc.) -1:20, 6. Gaze (N. Zél.) -1:41...**25. Cink** (ČR) -6:06.

DRÁHOVÁ CYKLISTIKA

Omnium: 1. Thomas (Fr.) 164, 2. Leitao (Port.) 153, 3. van den Bossche (Belg.) 131, 4. Torres (Šp.) 127, 5. Gate (N. Zél.) 123, 6. Kuboki (Jap.) 113...**12. Voneš** (ČR) 56.

Madison: 1. Leitao, Oliveira (Port.) 55, 2. Consonni, Viviani (It.) 47, 3. Larsen, Mörköv (Dán.) 41...**8. Rugovac, Voneš** (ČR) 12.

GOLF

ŽENY:

1. Koová (N. Zél.) 278 (72+67+68+71), 2. Henseleitová (Něm.) 280 (72+73+69+66), 3. Lin Si-jü (Čína) 281 (71+70+71+69), 4. Pagdanganová (Fil.) 282 (72+69+73+68), Greenová (Austr.) 282 (77+70+66+69), Jang (Korea) 282 (72+71+70+69), Jamašitová (Jap.) 282 (71+70+68+73)...**41. Davidson Spilková** (ČR) 296 (77+73+70+76).

MODERNÍ PĚTIBOJ

MUŽI:

Semifinále: 1. Aldžandí (Eg.) 1 516...**10. Vlach** 1 495, **14. Grycz** (oba ČR) 1 454 – nepostoupili do finále.

ŽENY:

Finále: 1. Gulyášová (Maď.) 1 461 – světový rekord, 2. Clouvelová (Fr.) 1 452, 3. Song Sung-min (Korea) 1 441, 4. Guziová (Maď.) 1 433, 5. Micheliová (It.) 1 424, 6. Özyükselová (Tur.) 1 420...**10. Hlaváčková** 1 403, v semifinále **27. Novotná** (obě ČR).

SPORTOVNÍ STŘELBA

MUŽI:

Třípolohová malorážka: 1. Liou Jü-kchun (Čína) 463,6, 2. Kuliš (Ukr.) 461,3, 3. Kusale (Indie)...v kvalifikaci **9. Nymburský** (ČR) 590

Vzduchová puška: 1. Šeng Li-chao (Čína) 252,2 (olympijský rekord), 2. Victor Lindgren (Švéd.) 251,4, 3. Miran Maričič (Chor.) 230,0...v kvalifikaci **38. Smetana** (ČR)

Vzduchová pistole: 1. Yu Xie (Čína) 240,9, 2. Federico Nelo Maldini 240, 0, 3. Paolo Monna (oba It.) 218,6...v kvalifikaci **23. Rampula** (ČR)

Rychlopalná pistole: 1. Li Jüe-chung (Čína) 32, 2. Čo Jong-če (Kor.) 25, 3. Wang Sin-tie (Čína)...v kvalifikaci **14. Rampula** (ČR)

ŽENY:

Vzduchová puška – finále: 1. Pan Hjo-čin (Korea) 251,8/10,4 v rozstřelu, 2. Chuang Jü-tching (Čína) 251,8/10,3, 3. Gogniatová (Švýc.), 4. Maddalenaová (USA), 5. Mullerová (Fr.), 6. Leová (Kaz.)...v kvalifikaci **34. Blažíčková** (ČR)

Třípolohová malorážka: 1. Leoneová (Švýc.) 464,4 (olympijský rekord), 2. Maddalenaová (USA) 463,3, 3. Zhangová (Čína) 452,0...v kvalifikaci **16. Blažíčková** (ČR) 584

Vzduchová puška: Smíšené dvojice – finále: Chuang Jü-tching, Šeng Li-chao (Čína) – Kum Či-hjon, Pak Ha-čun (Korea) 16:12, o 3. místo: Leová, Satpajev (Kaz.) – Janssenová, Ulbrich (Něm.) 17:5...v kvalifikaci **24. Blažíčková, Přívratský** (ČR)

RYCHLOSTNÍ KANOISTIKA

MUŽI:

Finále:

1 000 m:

C1: **1. M. Fuksa** (ČR) 3:43,16, 2. Queiroz (Braz.) 3:44,33, 3. Tarnovschi (Mold.) 3:44,68, 4. Petrov (AIN) 3:45,28, 5. Tacchini (It.) 3:48,97, 6. Glazunow (Pol.) 3:49,05.

K1: **1. Dostál** (ČR) 3:24,07, 2. Varga 3:24,76, 3. Kopasz (oba Maď.) 3:25,68, 4. Vernice (Arg.) a Kravec (AIN) oba 3:28,10, 6. Pimenta (Portug.) 3:29,59.

500 m:

C2: 1. Liou Chao, Ťi Po-wen (Čína) 1:39,48, 2. Casadei, Tacchini (It.) 1:41,08, 3. Moreno, Domínguez (Šp.) 1:41,18, 4. Petrov, Korovaškov

(AIN) 1:41,27, 5. Kretschmer, Hecker (Něm.) 1:41,62, 6. Adolf, Hajdu (Maď.) 1:41,66, **7. P. Fuksa, M. Fuksa** (ČR) 1:41,83.

K2: 1. Schopf, Lemke (Něm.) 1:26,87, 2. Nádas, Tótká (Maď.) 1:27,15, 3. Van der Westhuyzen, Green (Austr.) 1:27,29, 4. Del Río, Cooper (Šp.) 1:27,38, 5. Rendschmidt, Liebscher-Lucz (Něm.) 1:27,54, 6. Ribeiro, Baptista (Portug.) 1:27,82, **7. Špicar, Havel** (ČR) 1:29,29.

Semifinále:

C1 1 000 m: **1. M. Fuksa** (ČR) – postup do finále. **C2 500 m:** **3. M. Fuksa, P. Fuksa** (ČR) – postup do finále. **K2 500 m:** **3. Havel, Špicar** (ČR) – postup do finále

Čtvrtfinále:

C2 500 m: **3. M. Fuksa, P. Fuksa** (ČR) – postup do semifinále. **K2 500 m:** **1. Havel, Špicar** (ČR) – postup do semifinále

Rozjízďky:

C1 1 000 m: **1. M. Fuksa** (ČR) – postup do semifinále. **C2 500 m:** **3. M. Fuksa, P. Fuksa** (ČR). **K1 1 000 m:** **2. Dostál** (ČR) – postup do semifinále. **K2 500 m:** **3. Havel, Špicar** (ČR)

VESLOVÁNÍ

MUŽI:

Dvojskif lehkých vah – finále: 1. McCarthy, O'Donovan (Ir.) 6:10,99, 2. Oppo, Soares (It.) 6:13,33, 3. Papakonstantinu, Gkaidatzis (Řec.) 6:13,44, 4. Schaeuble, Ahumada (Švýc.) 6:16,50, 5. Benske, Tjöm (Nor.) 6:20,92, **6. Vraštil, Šimánek** (ČR) 6:21,00.

Semifinále: 1. Mc Carthy, O' Donovan. (Ir.) 6:21,88, 2. Schaeuble, Ahumada (Švýc.) 6:24,31, **3. Vraštil, Šimánek** (ČR) 6:25,99 – postup do finále.

Rozjízďka: 1. Oppo, Soares (It.) 6:29,17, **2. Vraštil, Šimánek** (ČR) 6:34,33 – postup do semifinále.

VODNÍ SLALOM

ŽENY:

Kayak cross: 1. N. Foxová (Austr.), 2. Hugová (Fr.), 3. Woodsová (Brit.), 4. Liliková (Něm.),...**23. Fišerová** (ČR).

VLAJKU NA ZAKONČENÍ NESLI DUKLÁCI

Martin Fuksa a Nikola Ogrodníková

Při slavnostním zakončení nesli českou vlajku dukláci – zlatý kanoista Martin Fuksa a bronzová oštěpařka Nikola Ogrodníková. Štafeta byla francouzskými organizátory předána Los Angeles, kde se olympijské hry uskuteční v roce 2028.

„Když mi to Martin Doktor (šéf výpravy) volal, byla jsem dojatá, brečela jsem. Hrozně jsem se těšila. Bylo to úžasné. Ze začátku nám to trochu drhlo s tou vlajkou, protože jak foukal vítr, tak nám moc nepomáhal. Pak jsme to rozmávali a bylo to fajn,“ svěřila se Ogrodníková.

Na rozdíl od zahájení na Seině proběhl tentokrát celý večer na Stade de France. Vyprodané ochozy tleskaly nejen sportovcům, ale i maratonkyním, jejichž medailový ceremoniál se uskutečnil jako součást zakončení.

Největší pozornost poutalo předání olympijské vlajky do rukou starostky Los

Angeles Karen Bassové i její následně virtuální přemístění do místa příštího konání.

Následovala hudební pasáž v americké režii. Pak plavec Léon Marchand přinesl na stadion lucernu s olympijským ohněm, která byla vedle balonu s iluzí ohně nedaleko Louvru. Společně se šesti dalšími sportovci plamen uhasil.

Hry v Paříži trvaly celkem devatenáct soutěžních dní. Začaly ve středu 24. července dva dny před slavnostním zahájením a skončily 11. srpna.

Text: Pavel Král, foto: olympijskytym.cz

👍 Palec nahoru: ČESKÝ PLÁŠŤ ZAPERLIL, nic se mu nevyrovnalo

Olympiáda je pro jednotlivé státy vždy svátkem a také módní přehlídkou. Letos se česká výprava zařadila mezi ty opravdu nejzajímavější a dá se říci i nejhezčí.

Dvě stě pět výprav a stejný počet přístupů k oděvu pro zahajovací ceremoniál. Česká kolekce rozhodně mezi ostatními nezapadla. Ihned po zahájení se světová média pustila do hodnocení outfitů jednotlivých výprav a sestavování žebříčků těch nejlepších.

Pořadatelská Francie byla až příliš velká sázka na jistotu a dá se říci, že moc nezaujala. Naopak stálíci ve výběrech těch nejlepších designů je tradičně Mongolsko a média kolekci asijské země téměř shodně pasují na nejvyšší příčku. Výšivka na tradičních tunikách byla prý vytvořena ručně, takže každý kus outfitu si vyžádal okolo dvaceti hodin práce.

České fanoušky ale může těšit, že vedle Mongolska se na předních místech často objevovala i kolekce od Jana Černého. Sports Illustrated ve svém přehledu jednácti nejlépe oblečených výprav z celého světa udělil Česku osmou příčku. „Být jedineční je klíčové a Česká republika našla způsob, jak přes inspiraci národní vlajkou vytvořit poutavý outfit, zvláště plášť vše pozvedá na vyšší úroveň,“ stálo v článku.

Sportovní web Bleacher Report ve svém výběru osmi nejpovedenějších kolekcí k České republice napsal: „Promyšlenosti, kterou návrhář Jan Černý vložil do české nástupní kolekce, se opravdu nic nevyrovná. Českému týmu se podařilo vypadat stylově a zároveň do oblečení skrýt několik významných detailů.“

V magazínu Independent se Česká republika probila dokonce do pouze šestimístního výběru nejzajímavějších nástupních kolekcí. Černého práci pokryl také slavný Time v článku o třech návrhářích, jejichž nástupní outfity si získaly internet. „Česká high-fashion kolekce reprezentuje malý národ na světové scéně,“ uvedl Time.

Český olympijský dům slavnostně otevřela Eva Adamczyková. Její dřívější trenér Jakub Flejšar je sochař a s ním vždy moderní umění probírala. A česká nástupová kolekce se jí moc líbila. „Nástupové kolekce vždycky budí emoce. Slyšela jsem, že i americká se v Americe nelíbila, je to všude

stejně. Ale mně se líbí, už jsem zjišťovala, jestli jde někde sehnat ten barevný kabátek,“ smála se.

Šátky a ponožky z české olympijské kolekce se vyprodaly hned. Společnost Alpine Pro zvažuje, že do prodeje z nástupové kolekce zařadí také boty. Pláště, kalhoty či trika společnost Alpine Pro, která je oficiálním

partnerem českých olympioniků, na trh aktuálně uvést neplánuje, nevylučuje ale, že v budoucnu představí variace produktů.

Podle Mezinárodního olympijského výboru česká kolekce umně spojuje prvky národní hrdosti, inovativního designu a současné módy. Výbor, jehož instagramový účet sleduje 11,8 milionu lidí, vedle české kolekce zaujala móda sportovců z Británie, Francie, Mexika, Španělska, Haiti a Mongolska.

Text: Jaroslav Cícha, foto: olympijskytym.cz

Olympijské střípky z Instagramu

#Repost @mfuksa

Splněnej sen. Nejen můj, ale celý rodiny. Z Paříže jsem si přál odjízďet jinak než z předchozích olympiád. Uvnitř jsem věděl, že na to mám. 🙏 Ale nebyla to pravda, dokud se to nestalo. Děkuju, že jsem to mohl zažít. #nikdynatonezapomenu

#Repost @mfuksa

Posily už letí do Paříže! 🇫🇷

#Fuksičteam opět v olympijském

Atlanta 1996 🏹 Rio 2016 🏹
Tokio 2020 🏹 SOON ➡️ Paříž 2024!

#Repost @j_dostal

Na zítra :) 🙏🙏🙏 #dostalstyle

#Repost @j_dostal

První trénink na kanálu před zítřejší rozjízďkou v 11:20 🙏 Držte palce! 🧑🏻♂️🔥
#dostalstyle #paris2024

#Repost @luciehlavackova

Olympijská příprava vrcholí! 🙏 @cesky_moderni_petiboj se hlásí z olympijské vesnice, doplňuje energii croissanty a nemůže se dočkat prvních čtvrtetních závodů. Finále je na programu v sobotu a v neděli. Tak nás sleduj a fandi.

🇨🇵❤️ #olympijskyty #jedentym #modernipetiboj

#Repost @nikolaogrodnikova

Still can't believe i am in my first OLYMPIC FINAL 🌀🔥, 🍀 tomorrow 19:30 Paris 🇫🇷🥰

#Repost @ondrejcin

London 🇬🇧 2012 ✓

Rio de Janeiro 2016 🇧🇷 ✓

Tokyo 2021 🇯🇵 ✓

Paris 2024 🇫🇷 ✓

@la28games 🇺🇸??? Maybe 🤪

#Repost @danhavel

Tohle člověk už jen tak neuvidí 🇫🇷🔥

LEGENDY V ROLI EXPERTŮ

David Kostecký a Ondřej Synek. Legendy armádního klubu Dukla přibližovaly dění z her coby experti České televize z odvětví, v nichž dohromady posbírali pět olympijských medailí.

Kostecký, šampion z Pekingu z roku 2008 v disciplíně trap, se na střelnici v Châteauroux usadil vedle elitního komentátora Michala Dusíka. Bývalý skifař Synek zase spolupracoval s neméně zkušeným Pavlem Čapkem u jezera Vaires-sur-Marne, kde se odehrávalo veslování.

Zarazily chyby rozhodčích

Kromě brokařských finále byl Kostecký využíván i na ta puškařská. „Není to úplně moje parketa. Čerpal jsem i z řady dostupných materiálů. Michal mi v případě nutnosti vždycky pomohl,“ poznamenal k práci u monitoru.

Nová role mu přišla zajímavá. „Měl jsem štěstí, že jsem chytil dramatické boje

David Kostecký a Michal Dusík

Ondřej Synek a Pavel Čapek

o medaile. Dokonce jsem předpověděl i rozstřel, který je v puškařských disciplínách velmi nepravděpodobný,“ směje se. „Lépe se pak na to kouká, divák se u obrazovky nenudí,“ je přesvědčen.

Speciálně se samozřejmě těšil na finále trapu. „Počítal jsem, že tam bude můj velký kamarád Jirka Lipták. Bohužel to nevyšlo. V našem sportu se stane lehce, že vypadnete z rytmu a uděláte hloupé chyby.“ Přenos ze své oblíbené disciplíny si příliš neužíval. „Jirka nestřílel. Vysílalo se to až ze záznamu a v tom velkém teple jsme se na sluníčku málem uvařili,“ přiblížil červencové podmínky na stanovišti, kdy teploměr šplhal ke čtyřicítkám.

Co jej v Châteauroux zarazilo, byly velké chyby rozhodčích. „Viděl jsem opravdu strašné minely. Na olympiádě bych to

nečekal. Na vrchol se chystáte čtyři roky, pak vám nějaký trouba jen tak ukáže žlutou kartu a rozhodí vás. V kvalifikaci trapu žen se to stalo mladé Italce. Dvakrát ji rozhodčí neprávem napomínal a ona dvakrát chybila. Po čisté padesátce tak ve třetí položce její naděje na finále poklesly.“

I zázemí pro střelce považoval za nedostačující. „Venku bylo 37 stupňů a oni neměli klimatizovaný stan. Jen vám řekli, že na to nemají elektriku. Na závodech Světového poháru se jedná o běžnou a hlavně velmi důležitou věc,“ pokrčil rameny. „Střelnice byla jinak krásná, střeliště dobře připravené. Tomu nebylo co vytknout. Jen nevím, proč se dopoledne začínalo už v devět hodin, kdy vám slunce svítilo přímo do obličeje. Kdyby to o hodinu posunuli, nic by se nestalo. Chápu televizní práva, ale

kvalifikaci stejně nikdo nevysílá,“ naservíroval své postřehy.

Příležitost oslovit veřejnost

Synek si práci se sluchátky na uších užíval. „Pavel je chodící encyklopedie, ví snad všechno. Já tam zase mohl přidat odborné hledisko bývalého profesionála. Olympiáda je vždycky velkou příležitostí oslovit veřejnost, která náš sport běžně nesleduje,“ má jasno o přínosu.

Ke všemu má velký dar, mluví jako kniha. „Snažil jsem se co nejlépe popsat, co se děje. Poukázat na technické detaily, taktiku i pocity závodníka.“

V tiskovém středisku byl s výškou 199 centimetrů nepřehlédnutelný. A hlavně... Každý věděl, kdo Ondřej Synek je. I proto si při pauzách mezi jízdami českých veslařů příliš neoddechl. „Potkal jsem řadu známých. Ať už žurnalistů či bývalých soupeřů, kteří pro různé stanice vykonávají stejnou činnost,“ potvrdil.

Vřele se objal třeba s Markem Kolbowiczem, olympijským vítězem z Pekingu 2008. „Pokecali jsme, zavzpomínali, zasmáli se, jak jsme přibráli. Ale je to vždycky milé.“

Na Dukle zastává pozici vedoucího staršího trenéra veslování. Že je odborník na slovo vzatý, potvrdil i svou předpověď před olympijským vystoupením lehkého dvojskifu Miroslav Vraštil – Jiří Šimánek. „Kluci rozhodně mají na finále. Věřím, že pojedou o medaile,“ řekl doslova.

A měl pravdu.

Hlášky, které nezapadly i pobavily

„Bylo to tisíc metrů strachu, kdy mě někdo dojede. Naštěstí se tak nestalo.“
Kanoista Martin Fuksa
o své triumfální jízdě stylem start cíl

„Klidně to může být i chyba měření.“
Oštěpař Jakub Vadlejch
o titěrném čtyřcentimetrovém rozdílu,
který jej dělil od 3. místa

„Hustý, co.“
Kajakář Josef Dostál
při úvodním dotazu novinářů,
co říká na získání olympijského zlata

„Byl jsem nervózní, ale v duši jsem věděl, že to dá. Kdy taky jindy.“
Petr Fuksa ml.
o pocitech v den zlatého závodu svého
bratra Martina v kategorii C1

„Nikdo nechce jít do závodu s tím, že chce vzdát. Ale nešlo to. Bohužel se to stalo zrovna tady.“
Steeplař Tomáš Habarta,
jenž odstoupil ze závodu na 3 000 m př.
kvůli zranění už během prvního kola

„Zní to úplně nádherně, snově.“
Nikola Ogrodníková
bezprostředně po získání
olympijského bronzu v oštěpu

„Patřím mezi lidi, kteří vnímají hlasy okolí. Že jsem je odstříhl, za to se jim omlouvám, ale bylo to nezbytné. Chtěl jsem mít klid a jít do toho s čistou hlavou. Dokonce jsem eliminoval i internet.“
Střelec Petr Nymburský
o důvodech, proč si několik dní před závodem vypnul telefon
a pořídil jinou SIM kartu

„Viděl jsem opravdu strašné minely. Na olympiádě bych to nečekal. Na vrchol se chystáte čtyři roky, pak vám nějaký trouba jen tak ukáže žlutou kartu a rozhodí vás.“

Olympijský vítěz ve střelbě David Kostelecký
coby expert České televize o chybách rozhodčích
v disciplíně trap

„Dal mi trošku na zadek. A to ještě závěr vyklusal.“

Překážkář Vít Müller
po rozběhu se světovým rekordmanem
Karstenem Warholmem

„Co si vybavím, jakmile se řekne Český dům? Pivo, chleba, konfety, kámoše a atmosféru.“

Eva Adamczyková, olympijská
šampionka ve snowboardcrossu, při
otevírání Českého domu v Paříži

„Je to smrt pro lehké veslování.“

Miroslav Vraštil,
člen posádky lehkého dvojskifu, o vyřazení
disciplíny z olympijského programu

„Doufám, že se syny stihneme vyzkoušet všechny sporty. Je jich tu přes padesát, což je neuvěřitelné číslo!“

Barbora Špotáková,
dvojnásobná olympijská vítězka v hodu
oštěpem, při slavnostním zahájení
Olympijského festivalu u jezera Most

Jak Paříž žila

Ve městě platila přísná bezpečnostní opatření. Policisté, vojáci či pořadatelé koordinovali fanoušky při cestách na sportoviště, dohlíželi na plynulost přesunů tisícových mas.

olympiádou

Olympijská symbolika zdobila ulice, domy i významná místa, jakými byly například náměstí Bastily či Vítězný oblouk.

Pozornost budil samozřejmě i balon s ohněm umístěný vedle Louvru v Tuilerijských zahradách.

Sportovní svátek bavit. Nadšenci v národních barvách hýřili skvělou náladou i vkusnými kostýmy. Dáma z Belgie si veslařské kormidlo umístila dokonce na čepici.

NÁVRAT MEDAILISTŮ se sprškou šampaňského

Dlouho to vypadalo s českou medailovou sbírkou na olympijských hrách v Paříži velice bledě. Až v samém závěru to vylepšilo trio sportovců armádního klubu Dukla Praha. Martin Fuksa – zlato, Josef Dostál – zlato, Nikola Ogrodníková – bronz. Češi tak nakonec stáli na stupních vítězů pětkrát.

Nikola Ogrodníková, Martin Fuksa a Josef Dostál

Po přeletu speciálem na terminál 4 Letiště Václava Havla si od fanoušků vychutnávali potlesk a vyvolávání svých jmen. Přivítala je i sprška šampaňského. A ze všech povinností, které Martinu Fuksovi a Josefu Dostálovi z olympijského vítězství vyplynuly, si rychlostní kanoisté možná právě tohle uvítání užívali nejvíc.

„Já doufám, že nějakým způsobem jsem už vzorem pro dospívající od nás z loděnice trochu byl. A jestli nějakí přibudou, tak jedině dobře. Snad i díky tomu, že se Pepovi povedl úplně stejný úspěch, teď

kanoistika vyroste a začne ji dělat mnohem víc dětí,“ přál si Fuksa.

Také Dostál bere svou novou pozici s klidem. „Odmala jsem zvyklý, že na mě lidi koukají, protože jsem už jako dítě narážel v metru hlavou do dveří,“ pobavil novináře.

Fuksa pospíchal domů do Nymburka, kde si pro něj přichystali přivítání na náměstí. A také se těšil na svou malou dcerku, kvůli které by klidně odjel z Paříže hned po svém triumfu. Jen zodpovědnost vlajkonoše na závěrečném ceremoniálu ho v dějišti her držela. „Těším se na to, jak na mě

Emily bude našťvaná, že jsem nebyl dlouho doma. Umí to dát skvěle najevo, i když je jí teprve rok a čtvrt.“

Úplně poslední vyšla z terminálu oštěpařka Nikola Ogrodníková. „Jsem moc pyšná na to, co se mi povedlo. Ta medaile je vybojovaná. Vlastně jsem za ní stála jen já,“ připomněla Ogrodníková, že na začátku roku se ocitla bez trenéra. Nejen že se v takové situaci dokázala probojovat do olympijského finále, ale také získala první velkou medaili z vrcholné akce po šesti letech hledání.

Text: Jaroslav Cícha, foto: CPA

Josef Dostál se svými fanoušky

Martin Fuksa

Nikola Ogrodníková

ADAMCZYKOVÁ SLAVNOSTNĚ OTEVŘELA ČESKÝ DŮM

Fanoušci se bavili

První ochutnávka v Českém domě, nacházejícím se v neznámějším pařížském parku La Villette, stála za to. V rámci zahájení XXXIII. olympijských her jej slavnostně otevřela přestřižením pásky olympijská šampionka ve snowboardcrossu Eva Adamczyková.

Dům vyrostl v prostorách kabaretu Sauvage a fanoušci zde mohli sledovat české sportovce v akci, setkávat se s nimi i slavit jejich úspěchy.

I pro jedenatřicetiletou hvězdu armádního klubu Dukla měl tento tradiční projekt specifický význam. Přímo na pódiu, kde ji posléze doplnil její manžel Marek, zavzpomínala na slastné okamžiky ze zimních olympijských her v Soči v roce 2014. Právě tam přišla s nápadem obrátit kvůli zlaté podšívce bílé české bundy naruby. Po zisku nejcennější medaile v ní pak pózovala při slavnostním předávání i v Českém domě.

Ještě před tím, než dorazila, měli přítomní možnost o ní zhlédnout filmový dokument EFKA: Nejrychlejší holka ve vesmíru mapující důležité kapitoly jejího života. Pobavil nejen vtipnými hláškami ze zákulisí, ale i odhodláním a vůlí dokázat, že nikdy není nic ztracené a že se musí pořád bojovat. Dvojnásobná olympijská medailistka a mistryně světa to ukázala nejen na svahu, ale i v osobním životě. Jak po vážném zranění, kdy si zlomila obě nohy nad kotníky, tak po ztrátě obou rodičů. Lepší vzor pro mladé olympijské naděje byste hledali jen těžko.

Sportovně-kulturní program obstarali umělecká skupina Pyroterra, akrobati AirGym Art Company, taneční soubor Jednotka rychlého nasazení a zástupci Sokola Paříž. O hudební doprovod se postaral dechový sextet členů Jihočeské filharmonie.

Adamczyková nedávno kvůli těhotenství přerušila sportovní kariéru. To ale neznamená, že sport šel na druhou kolej. „Co si vybavím, jakmile se řekne Český dům? Pivo, chleba, konfety, kámoše a atmosféru,“ poznamenala.

Režisérem programu byl podobně jako na OH v Londýně 2012 Michal Caban. „Pro Český dům jsme vytvořili několik na míru šitých show, a to s pečlivým zapojením specifického prostoru kabaretu Sauvage. Návštěvníci mohli vidět plnohodnotné ukázky téměř všech našich uměleckých programů,

jako jsou multimediální světelné show, interaktivní video animace a také na míru vytvořená světelná instalace zavěšená na stropě,“ přiblížil její kreativní ředitel Marek Solnička. Večerem provázeli moderátoři Emma Smetana a Zdeněk Novotný.

Nádherná socha Čáslavské

To vše se odehrálo po odpolední ukázkové „generálce“, kterou navštívil předseda vlády ČR Petr Fiala. „Mám velkou radost, jak se povedlo připravit Český dům v Paříži. Věřím, že bude skvělým místem pro setkávání sportovců a fanoušků i pro reprezentaci české kultury a gastronomie,“ těšilo ho. Rovněž ocenil úžasnou sochu legendární gymnastky Věry Čáslavské z dílny umělce Davida Černého nacházející se blízko vstupu. Aby ne. Byla vyrobená z nerezové oceli, váží 7,5 tuny, sahá do výšky přes devět metrů a tvoří ji tři gymnastické figury v barvách národní trikolory. Po olympiádě mohou Češi sochu „Věra“ obdivovat v Praze za Tyršovým domem, kde sídlí Česká obec sokolská.

Své si k Českého domu řekl předseda Českého olympijského výboru Jiří Kejval. I on upozornil na jeho výjimečnost, na niž nesla podle jeho slov hlavní zásluhu manažerka ČOV Blanka Konečná. „Je to už potřetí, co tenhle projekt na olympijských hrách organizuje. A při skromnosti Blanky jsem to tady sdělit musel,“ rozesmál přítomné.

Slavnostní otevření si nenechala ujít ani Kateřina Neumannová, olympijská vítězka a mistryně světa v běhu na lyžích. Vizáž i prostory kabaretu Sauvage na ni udělaly dojem. „Vše je elegantní, hezké, na reprezentativní úrovni. V parku jsou i další domy, náš je jeden z nejhezčích. Doufám, že v něm bude hodně radosti,“ poznamenala jedenapadesátiletá lyžařská legenda, jež se může pochlubit i letním startem na OH v Atlantě 1996 v závodech horských kol.

Ještěli bylo, to už víte...

OLYMPIJSKÝ FESTIVAL u jezera Most bavil

Den před oficiálním zahájením olympijských her v Paříži byl ve čtvrtek 25. července ve večerním přímém přenosu České televize slavnostně zahájen Olympijský festival Paříž 2024 u jezera Most. Sportovně zábavná show se známými sportovci a umělci odstartovala akcí, na které si mohli fanoušci do 11. srpna vyzkoušet přes padesát sportů, setkat se s našimi olympioniky a zažít jedinečnou atmosféru. Celkem k jezeru Most dorazilo v průběhu olympijských her kolem 70 000 návštěvníků.

O den později festival Most do Paříže slavnostně otevřely také oštěpařka Barbora Špotáková a střelkyně Kateřina Emmons, to však návštěvníků zdaleka tolik nebylo. S tradiční francouzskou červenou čepicí si maskot Phryge nadšeně plácal hlavně s dětmi. „Je to tu skvělé, a to jsme teprve na začátku,“ radovala se úspěšná oštěpařka. K jezeru Most přijela i se svými dvěma syny. „Doufám, že stihneme vyzkoušet všechny sporty. Je jich tu přes padesát, což je neuvěřitelné číslo!“

Atmosféru při otevření Olympijského festivalu si pochvalovala i Emmons. Program u jezera Most si podobně jako její sportovní kolegyně užila s rodinou. „Nejvíc se těším, až sem začnou přijíždět medailisti, a doufám, že jich bude co nejvíc. Na minulém festivalu to pak dostalo ještě úplně jinou štávu,“ vzpomínala.

Kromě Špotákové a Emmons na Olympijský festival dorazili i plavci Ondřej Gromov a trojnásobný olympionik Jan Micka, v dalších dnech přijely další české sportovní hvězdy minulosti i současnosti.

Šermířští fanoušci, trenéři, rodina a navíc bramboráky

Na první českou medaili se čekalo letos až do sedmého dne her. Dvojice Kateřina Siniaková a Tomáš Macháč získala v tenisovém mixu zlato a o doslova šokující medaili bronzovou se postarali kordisté Jiří Beran, Jakub Jurka, Michal Čupr a Martin Rubeš, kteří v soutěži družstev senzačně porazili domácí Francii.

Hned o dva dny později zamířilo celé kvarteto po příletu do České republiky rovnou na Olympijský festival u jezera Most,

kde si sportovci užili přivítání od tisíce fanoušků společně se svými trenéry i rodinou. V zaplněné fanzóně líčili své pocity a zážitky. „Je to opravdu dojemné. Stát tam a taky stát tady před vámi,“ popisoval nejmladší z šermířů Jurka a pokračoval: „Ze zápasu si moc věcí nepamatuju, až na to, kdy mi kluci dávali hobla.“

„Ukázali jsme světu a Čechům, že ten náš sport je jeden z nejkrásnějších. Všem doporučuju, ať si to aspoň jednou vyzkouší. Na festivalu je také stanoviště šermu, tak tam určitě běžte. Jednou to zkusíte a už to budete chtít dělat do konce života,“ pronesl směrem k návštěvníkům Martin Rubeš.

Pro dvačtyřicetiletého Berana byla ale návštěva Olympijského festivalu ještě o něco speciálnější. Nejstarší sportovec české výpravy se totiž loučí s aktivní kariérou, a tak na něj na Olympijském festivalu čekalo překvapení. Bronzovou radost z Paříže doplnilo skandování fanoušků a navíc také bramboráky, na nichž si vždy rád pochutná. „Je to úžasné, loučit se tady s vámi,“ vzkázal Beran a o bramboráky se bez váhání podělil i s fanoušky.

Siniaková přijela na člunu

Stylově se dostavila mezi návštěvníky Olympijského festivalu zlatá z tenisového mixu Kateřina Siniaková. Přivezl ji motorový člun s českou vlajkou na zádi, slavobránou kolem malých tenistů dokráčela k replice Eiffelovky, pak z pódia promluvila k nadšeným fanouškům. Užila si ovace, ale bez svého partáka Tomáše Macháče, kterého alespoň zastoupila plastová figurína, protože již hrál další turnaj v Americe. „Sem v Montrealu, Katku zdravím a mávám jí,“ řekl tříadvacetiletý tenista v předtočeném videu. „Mrzí mě, že s vámi nemůžu být. Až

se za měsíc z Ameriky vrátím, ještě to společně oslavíme!”

Macháčovi, s nímž ještě nedávno tvořila pár i v osobním životě, nahrála Siniaková video přímo na pódiu, s burácejícími diváky za zády. O tom jeho předem nevěděla. „Já s celou touhle partou tě zdravíme do Montrealu. Škoda že tu nemůžeš být, stojíš to za to! Posíláme ti všichni sílu, ať se ti v Kanadě daří.“

Díky kratičké pauze mohla poznat, jak moc jsou z ní fanoušci pař. Když motorový člun zastavil u mola a ona přítomným zamávala, uslyšela aplaus. „Pěkně příjezd vymysleli. Jsem hrozně ráda, že tentokrát si zlato můžu užít doma. Je nádhera vidět takovou spoustu lidí, kteří se přišli podívat na mě,“ žasla ze zástupu obdivovatelů.

„Strašně moc jsme chtěli. Nejvíc nám pomohla bojovnost. Oba jsme se shodli, že jsme pomalu ani nevěděli, že to bylo v super tiebreaku 6:8. Prostě jsme tam chtěli

nechat všechno. Pak přišla hrozně velká úleva, že se to povedlo. V areálu panovala neuvěřitelná atmosféra, přišla spousta našich fanoušků a byli velice slýšet. Za všechny říkám: Děkujeme!”

Fanoušci hltali každé její slovo, ale taky ji přerušili skandováním: Katka, Katka! Malí tenisté i ona sama mezi publikum odpálili míčky, které Siniaková podepsala, fixu potřebovala i při následné autogramiádě.

Jágr v lukostřelbě trefoval desítky

Mezi významnými sportovci, kteří dorazili na Olympijský festival u jezera Most, byl i stále aktivní hokejista Jaromír Jágr. Legendární hokejový střelec prokázal brilantní mušku i při lukostřelbě, uspěl i ve štafetě na paddleboardu s Kateřinou Neumannovou, ačkoli ho zkusil vůbec poprvé. „Do svého životního deníčku napíšu, že

jsem s Jaromírem Jágrm vyhrála štafetu, to mi chybělo,“ usmívala se olympijská vítězka v běžeckém lyžování.

Jágr ale nejprve zamířil do lukostřelecké zóny. Červené pole, osm. Pak žluté pole, devět, deset, deset! Jágrovi to šlo dál, ani jednou neposlal šíp mimo žluté a červené pole, pohyboval se tedy neustále u středu.

„Kdybych se znovu narodil a táta věděl, že tenhle sport existuje, chtěl bych, aby mě na něj dal,“ povídal dvaapadesátiletý majitel Rytířů Kladno k fanouškům, kteří ho obestoupili. Už předtím, když s ním natáčela rozhovor dvojnásobná olympijská vítězka v hodu oštěpem a ambasádorka festivalu Barbora Špotáková, tvrdil: „Přišel jsem si na Olympijský festival vybrat nějaký sport, hokej mi už nejde. Během olympiády hodně koukám na televizi a některé sporty se mi začaly líbit, hlavně ty, které nejsou fyzicky náročné. Právě jako lukostřelba.“

Text: Jaroslav Cícha, foto: CPA, olympijskytym.cz

VOZP

VOJENSKÁ
ZDRAVOTNÍ
POJIŠŤOVNA

prap. Lukáš Hirka,
válečný veterán, para atlet
těžce zraněn na misi v Afghánistánu

Život je boj

POMÁHÁME VÁM VÍTĚZIT

příspěvek
1000 Kč

sport pro děti

příspěvek
1000 Kč

dětské tábory

příspěvek
500 Kč

cvičení/plavání

příspěvek
až 1000 Kč

duševní zdraví

vozp.cz

☎ 222 929 199

Penzion MYSLIVNA TŘI TRUBKY

**Unikátní rekreace
v ikonickém areálu
v srdci Brd**

11 lůžek v 5 pokojích,
společenská místnost
a 2 plně vybavené kuchyně.

Citlivě zrekonstruovaná
myslivna je součástí památkově
chráněného areálu loveckého
zámku Tři Trubky.

Expozice Domu přírody Brd
v sousedství, nástup na cyklistické,
turistické a běžkařské trasy
i naučné stezky v CHKO Brdy.

Více na www.vls.cz | Rezervace na tel.: **734 388 116**

